Arthur Conan Doyle

CRIMELE DIN BALTIMORE

CUPRINS:

CAPITOLUL I – O întrerupere neaşteptată a unei călătorii 1
CAPITOLUL II – Primele urme ale criminalului 14
CAPITOLUL III – Interogatoriul de la cârciumă 32
CAPITOLUL IV – Ascunzătoarea 42
CAPITOLUL V – Lupta din mansardă 53
CAPITOLUL VI – O plimbare primejdioasă 59
CAPITOLUL VII – Triumful lui Harry 64
CAPITOLUL VIII – Ispăşirea crimei 73

CAPITOLUL I – O întrerupere neaşteptată a unei călătorii.

Printre călătorii care se-ntorceau dintr-o excursie de plăcere, pe ţărmurile măreţe ale Marilor Lacuri, în nord-estul Statelor-Unite, la Baltimore, un oraş mare şi frumos, al comerţului şi al universităţilor, situat pe Chesapeake Bay, şi care tocmai părăseau sala gării drumului de fier Ohio-Baltimore, se aflau şi detectivii Sherlock Holmes şi Harry Taxon, ajutorul său credincios.

Ei aveau de gând ca, fără să mai întârzie la Baltimore, unde stătuseră mai mult timp, înainte de a întreprinde această călătorie de plăcere în regiunea lacurilor, să se îndrepte numaidecât spre Locust-Point, portul oraşului Baltimore şi staţia finală a vapoarelor

Arthur Conan Doyle

CRIMELE DIN BALTIMORE

CUPRINS:

CAPITOLUL I – O întrerupere neaşteptată a unei călătorii 1
CAPITOLUL II – Primele urme ale criminalului 14
CAPITOLUL III – Interogatoriul de la cârciumă 32
CAPITOLUL IV – Ascunzătoarea 42
CAPITOLUL V – Lupta din mansardă 53
CAPITOLUL VI – O plimbare primejdioasă 59
CAPITOLUL VII – Triumful lui Harry 64
CAPITOLUL VIII – Ispăşirea crimei 73

CAPITOLUL I – O întrerupere neaşteptată a unei călătorii.

Printre călătorii care se-ntorceau dintr-o excursie de plăcere, pe ţărmurile măreţe ale Marilor Lacuri, în nord-estul Statelor-Unite, la Baltimore, un oraş mare şi frumos, al comerţului şi al universităţilor, situat pe Chesapeake Bay, şi care tocmai părăseau sala gării drumului de fier Ohio-Baltimore, se aflau şi detectivii Sherlock Holmes şi Harry Taxon, ajutorul său credincios.

Ei aveau de gând ca, fără să mai întârzie la Baltimore, unde stătuseră mai mult timp, înainte de a întreprinde această călătorie de plăcere în regiunea lacurilor, să se îndrepte numaidecât spre Locust-Point, portul oraşului Baltimore şi staţia finală a vapoarelor transatlantice, de unde să plece chiar în ziua aceea spre Londra, îmbarcându-

se pe iahtul „Sniveler”, ce trebuia să treacă şi pe la Liverpool.

Tocmai voiau să se urce într-o trăsură, când atenţia le fu atrasă de o mulţime de oameni, ce se strânsese într-un colţ de stradă, din apropierea gării.

După cum se încredinţară numaidecât, mulţimea se oprise din pricina unui anunţ, ce vestea: „3.000 de dolari recompensă celui care va putea să predea poliţiei pe ucigaşul sau pe ucigaşii băiatului care a fost găsit măcelărit în noaptea de 26 ale lunii pe o alee singuratică din parcul Druit-Hill. Victima este în vârsta de paisprezece-cincisprezece ani şi, după cum poliţia a descoperit până acum, a fost elevul uneia din şcolile bune de aici. Era înalt, mare, puternic, blond, cu ochii albaştri, cu faţa roşie, frumoasă, şi cu un nas de grec. Era îmbrăcat într-un costum cenuşiu, vărgat. Purta o şapcă şcolărească şi, după mărturisirea unei rude care l-a văzut ultima oară în viaţă, avea un ceasornic vechi, moştenire lăsată în familie din tată în fiu. Toţi cei care au văzut sau au vorbit cu Charley Dauforth – acesta este numele celui omorât – în intervalul dintre 24 ale lunii, seara, la ora 9 şi jumătate, când şi-a părăsit locuinţa din Harrison Avenue şi când a fost văzut ultima oară, şi până în seara de 25, când e probabil că a fost omorât, sunt rugaţi să anunţe numaidecât secţia principală de poliţie din strada Washington”.

Sherlock Holmes citi anunţul cu cea mai mare luare aminte. Părea că voia să-şi întipărească bine în minte toate cuvintele din înştiinţarea poliţiei. Tânărul său asistent, Harry Taxon, observă cu mult interes expresia feţei renumitului său maestru. El ştiu numaidecât că Sherlock Holmes voia să cerceteze cazul acesta. Şi când maestrul său se interesa de ceva, nu se oprea până când nu descoperea totul.

Cadavrul care fusese găsit ciopârţit trebuia să deştepte un interes cu totul neobişnuit la un om ca Sherlock Holmes, criminalist din creştet până-n tălpi. Recompensa promisă de

3.000 de dolari nu-l interesa, desigur; deloc. El se întoarse la Harry şi zise:

— N-o să plecăm azi, băiatule. Înainte de a porni spre casă ne vom interesa de cercetările pe care le face poliţia de aici în privinţa autorilor acestei crime. Să ne ducem imediat la secţia din strada Washington, ca să ni se dea amănunte complete. Nădăjduiesc ca domnul inspector al poliţiei n-o să aibă nimic de zis împotriva ajutorului pe care vrem să i-l dăm.

Cei doi detectivi se urcară într-o trăsură ce tocmai trecea prin faţa lor şi, după câteva minute, se aflau în cabinetul particular al domnului Harcourt, prefectul poliţiei din Baltimore. Funcţionarul fu foarte vesel, făcând cunoştinţă cu celebrul detectiv şi cu tânărul său ajutor.

— Mă simt fericit, le-a zis el, când află scopul vizitei lor, că vreţi să vă folosiţi geniul şi puterea de muncă pentru cercetarea cazului Dauforth. Se pare că aceste crime asupra băieţilor au ajuns o epidemie în Baltimore. Într-un sfert de an, cinci copii au căzut victime unor ucigaşi necunoscuţi. Populaţia este grozav de neliniştită din pricina acestor crime înfiorătoare şi misterioase, iar presa aruncă asupra autorităţilor poliţieneşti tot felul de imputări, că n-a fost încă în stare să-l descopere pe făptuitor şi alte asemenea. În aceste împrejurări, ajutorul dumneavoastră ne va fi de cel mai mare folos. Dacă sunteţi hotărât să ne-ajutaţi, atunci vă voi da atât dumneavoastră, cât şi domnului Harry Taxon cele mai depline puteri, astfel încât să nu întâmpinaţi nici o piedică în urmărirea ucigaşului şi să puteţi proceda oricând la arestarea lui pe baza cărţilor de legitimaţie.

— Vă sunt foarte recunoscător pentru bunăvoinţa dv, domnule Harcou, răspunse Holmes, şi vă rog să luaţi numaidecât măsurile necesare.

— Voi însărcina îndată pe secretarul meu să vă întocmească legitimaţiile de care aveţi nevoie, răspunse dl Harcou şi trecu într-o odaie de alături.

— Şi acum vă voi povesti, urmă el după ce se întoarse la vizitatorii săi, ce am aflat până acum în cazul Dauforth. Dar ce le povesti prefectul poliţiei nu era, la drept vorbind, mult mai mult decât ce Sherlock Holmes şi Harry Taxon citiseră pe afiş. Noi au fost numai informaţiile pe care Harcourt le-a oferit, că medicii legişti descoperiseră la victimă, cu toate că, victima fusese ciopârţită, o hernie în partea stângă, ce condusese la stabilirea identităţii băiatului ucis.

Cercetările făcute la spitalele din Baltimore dovediră în curând că, într-adevăr, cu puţin timp mai înainte, un băiat de vârsta celui ucis fusese consultat de hernie într unul din spitalele evreieşti. Se putu descoperi şi infirmierul al cărui ajutor îl ceruse băiatul.

Infirmierul şi doctorul Barry, de la spitalul evreiesc, recunoscură în cadavrul de la morgă pe bolnavul consultat de ei.

Apoi se aduseră rudele mortului, care locuiau pe strada Washington şi despre care băiatul îi vorbise doctorului; acestea o recunoscură pe ruda lor Charley Dauforth.

— Cadavrele celorlalţi patru copii omorâţi în ultimul timp au fost găsite la fel de desfigurate ca al lui Charley Dauforth? Întrebă Holmes

— Tot aşa, zise Harcourt; numai că celorlalte cadavre nu le lipseau braţele, ca lui Dauforth.

— Şi n-aveţi nici o bănuială despre cine ar fi ucigaşii?

— Nu, domnule, suntem cu totul nelămuriţi în această privinţă; numai atât este sigur, că toate aceste crime au fost săvârşite de una şi aceeaşi persoană. Nu numai felul în care s-au săvârşit ne face să credem asta, dar şi faptul că victimele n-au fost găsite niciodată în casă, ci afară, în locuri singuratice.

— Charles Dauforth era de neam bun? Părinţii lui sunt oameni cu dâre de mână?

— Sunt chiar bogaţi şi fac parte dintre oamenii cei mai bine văzuţi din Maryland. James Dauforth, tatăl victimei, e proprietarul unei mari fabrici de bere şi locuieşte în

Rockville, un mic oraş, la sud-est de Baltimore. Cum acolo nu se găseşte o şcoală bună el a fost silit să-şi trimită unicul fiul Şi moştenitor în Baltimore, unde putea să între în final la universitate.

— Spuneaţi mai adineauri, dle prefect, că băiatul locuia la nişte rude. Oare acestea aveau vreun interes că băiatul să moară? Le stătea el în calea vreunei moşteniri?

— Hm! Desigur că această presupunere ne-am făcut-o şi noi. Dauforth, după cum am spus, era singurul fiu la părinţi, şi când amândoi ar fi murit, averea însemnată a Dauforthilor i-ar fi rămas lui Bill Dauforth, un mic funcţionar de gară, frate cu proprietarul fabricii de bere din Rockville, căruia aceasta-i lăsase copilul în gazdă.

— Dar la ceilalţi copii ucişi, împrejurările erau asemănătoare?

— Dimpotrivă: ceilalţi aparţineau unor familii sărace.

— Atunci trebuie să conchidem că motivul n-a fost la toate crimele problema banilor.

— Desigur, domnule.

În acel moment intră în încăpere un poliţist, anunţând că un domn voia să vorbească neapărat cu prefectul poliţiei despre cazul Dauforth.

Dl Harcourt îl primi imediat. Era un om foarte corpolent, cu o faţa roşie, care după toate aparenţele arată astfel din pricina băuturii. Toată înfăţişarea lui arăta o puternică agitate lăuntrică, o durere adâncă, iar pe obrajii lui se vedeau semne că puţin mai înainte plânsese mult.

— Mă numesc James Dauforth, zise e! Înclinându-se greoi în faţa şefului poliţiei, sunt tatăl băiatului care a fost găsit ciopârţit în parcul Druid Hill. Imediat ce-am auzit vestea îngrozitoare, m-am grăbit de la Rockville spre Baltimore, ca să mă duc în locuinţa fratelui meu, casierul gării. Vroiam să-I întreb dacă nu cumva ei sau soţia lui nu puteau şti după purtarea pe care fiul meu o avusese în ultimele zile încotro se dusese la 9 şi jumătate în seara de 24 şi cu cine trebuia să se întâlnească. Voiam mai ales să mă informez cu cine se

întâlnea Charley. Se putea prea bine să fi intrat în cine ştie ce anturaj periculos, căci băiatul meu era prea încrezător, din nenorocire, şi-i credea pe tot oamenii care i se arătau prietenoşi.

— Şi ce-aţi aflat, domnule Dauforth? Întrebă şeful poliţei.

Că Charley nu era în relaţii decât cu elevi, colegi de vârsta lui şi copii bine crescuţi, din familii bune. El nu lipsea niciodată mult de acasă. Cumnată-mea mi-a povestit că mai întotdeauna când ie~ea era însoţit de ea sau de bărbatul ei. Dar în seara de 24 ieşise singur şi spusese că se duce la un coleg, să se intereseze de nişte lecţii pe care nu le pricepea tocmai bine. Ei nu se gândiră să-l oprească deoarece colegul acela stătea aproape, cale numai de câteva minute, şi apoi pe la ora zece e încă multă lume pe stradă în tot cartierul.

— Domnul şi doamna Dauforth au dat aceleaşi declaraţii Şi primului nostru criminalist, domnul Willis Corduroy, zise Harcourt. Ei au mai adăugat că, atunci când au văzut că băiatul aflat în grija lor nu s-a întors nici în noaptea aceea, nici în ziua următoare, au fost cuprinşi de o spaimă şi de o grijă foarte mari. Interesându-se apoi la şcolarul la care Charley spusese că se duce şi aflând că nici nu fusese la el, ar fi înştiinţat imediat poliţia despre dispariţia băiatului, dar ei crezură că el plecase pe ascuns cu trenul, la ora nouă, la Rockville, căci în timpul din urmă băiatul se plângea mereu că-i este dor de casă şi-şi exprimase de mai multe ori dorinţa să-şi vadă părinţii iubiţi.

— Da, e-adevărat, suspină dl James Dautforth, căruia lacrimile îi inundau obrajii; bietul băiat ne iubea foarte mult, pe mine şi pe mama lui. Ah, ea n-a vrut cu nici un preţ să-l lase să plece la Baltimore! Ce bine ar fi fost dacă îi ascultam sfatul! Dar voiam să fac un om mare din băiatul meu, şi asta nu se putea în orăşelul nostru neînsemnat!... Dar, adăugă nenorocitul părinte, şi ochii-i străluciră, iar glasul îi tremură de o agitaţie puternică, nenorocitul care mi-a răpit tot ce aveam mai scump pe lume îşi va ispăşi

pedeapsa căci n-am să mă odihnesc şi o să-mi cheltuiesc toată averea, ca să-l descopăr pe ucigaşul fiului meu. Am să-I duc la eşafod, chiar dacă ar fi propriul frate!

Prefectul poliţiei tresări.

— Cuvintele dumitale mi se par foarte ciudate… Ai, poate, vreo bănuială asupra fratelui dumitale, dl Bill Dauforth?

Zicând aceste cuvinte, el îl aţinti cu privirea pe fabricantul de bere. Acesta păru a sta la îndoială şi păru că-i era greu să vorbească, dar îşi întoarse privirea ca şi cum nu-i venea să arunce o bănuială asupra celui care era din acelaşi sânge cu el. Dar, în cele din urmă, lua o hotărâre:

— Nu pot tăgădui, dle Harcourt, zise el cu o voce înăbuşită, am o oarecare bănuiala asupra lui Bill. Adineauri nu I-am găsit acasă şi când am întrebat-o pe nevastă-sa unde este, s-a zăpăcit aşa de mult încât, fără să vreau, mi-au venit în minte tot felul de bănuieli. Pe faţa ei se zugrăvise o spaimă cu greu stăpânită, glasul începuse să-i tremure, iar când, după ce stătuse zăpăcită câteva minute, îmi răspunse, abia a putut să îngâne că nu ştie unde este, ca afacerea asta îngrozitoare, cu fiul meu, îi tulburase probabil mintea şi cine ştie pe unde rătăceşte acum ca să-şi mai aline durerea.

— Ei, şi lucrul acesta ar fi aşa de necrezut? Se amestecă acum în vorbă Sherlock Holmes, căci privirile prefectului îl cereau de mult să o facă. S-ar putea crede că legăturile dintre unchi şi nepot au fost întotdeauna bune, altfel n-ar fi încredinţat copilul fratelui dumneavoastră

— Aveţi dreptate, răspunse fabricantul de bere; cel puţin eu am crezut întotdeauna ca Bill ţinea mult la Charley.

— Şi ce v-a zdruncinat încrederea aşa, deodată?

— O observaţie ciudată, pe care am făcut-o cu puţin timp mai înainte de a părăsi casa fratelui meu, în camera lui de lucru, răspunse dl Dauforth. Din ziare am văzut că Charley, când a plecat ultima dată din casa unchiului său, în seara de 24, mai avea ceasul său, un obiect moştenit în familia noastră, şi pe care cel mai mare copil îl primea întotdeauna

de la tatăl său, în ziua primei împărtăşanii. La întrebarea mea, cumnata mi-a spus că Charley avea ceasul când a plecat. Aşadar, vă închipuiţi mirarea mea, sau mai bine zis groaza mea, când din întâmplare am zărit ceasul într-unul din vasele goale de marmură ce se aflau pe şemineu. Aproape era să mă trădez fata de doamna Dauforth, scoţând o exclamaţie de spaimă; dar m-am stăpânit tocmai la timp, cum mi-am înfrânat pornirea ce-aveam, să pun mâna în vas şi să scot ceasul şi să-l iau cu mine. Faptul că ceasul fusese dinadins ascuns într-un loc unde se putea bănui uşor că nu va fi găsit m-a făcut să am bănuielile cele mai înfricoşătoare. Şi cu cât mă silesc mai mult să mi le scot din cap, ele câştigă mai mult teren. Tot aceste bănuieli m-au făcut să alerg aici, domnilor, să lămuresc şi lipsa bătătoare la ochi a fratelui meu, căci aceasta, după părerea mea, este în legătură cu omorul. Trebuie să admit că găsirea ceasului în vasul de pe şemineu aruncă o lumină ciudată asupra fratelui meu.

— Fiţi sigur, dle Dauforth, lua atunci cuvântul prefectul poliţiei, ca poliţia va face tot ce-i va sta în putinţă să-l găsească pe criminal.

El se întoarse apoi spre biroul său, unde secretarul ce lucra în camera de alături tocmai pusese legitimaţia necesară lui Sherlock Holmes, pe care prefectul trebuia s-o iscălească, iar după ce acesta o iscăli, i-o înmână detectivului.

Acesta o băga în buzunar, mulţumind. Mai înainte însă de a pleca împreună cu Harry, când să se despartă de dl Harcourt şi de fabricantul de bere, el se mai apropie încă o dată de acesta din urmă, îi puse mâna pe umăr şi-i zise:

— Cred că îl vezi în culori prea negre pe fratele dumitale. Desigur, ceasul pe care l-aţi văzut în vasul de pe şemineu îl face suspect, dar e greu de închipuit că un om de situaţia domnului Bill Dauforth să fie vinovat şi de celelalte crime care trebuie puse toate în socoteala aceluiaşi criminal.

— Părerea domnului este şi a mea, zise prefectul poliţiei arătându-I pe Sherlock Holmes. Soarta apasă destul de greu asupra dumitale. Nu cred însă că ea să fie aşa de neîndurătoare ca să vi-I răpească şi pe singurul dumneavoastră frate, căci ar fi pierdut dacă bănuiala aceasta ar fi îndreptăţită. Eu am însă convingerea fermă că domnul Holmes – şi arată iar spre Sherlock Holmes – va izbuti în scurt timp să-l dezvinovăţească pe fratele dumitale şi să pună mâna pe adevăratul criminal.

— Şi eu nădăjduiesc că voi ajunge în curând la un rezultat, răspunse Holmes cu o voce sigură; dar numai atunci când voi primi asigurarea dumneavoastră, domnule prefect, ca nimeni nu va căuta să pună vreo piedică investigaţiilor mele sau ale ajutorului meu, Harry Taxon. Plăcerea noastră e să lucrăm independenţi. În practica mea îndelungată, am ajuns la următoarea concluzie – copilul cu moaţe multe moare sigur. De aceea te-aş ruga şi pe dumneata, domnule Dauforth, să laşi cu totul asupra mea rezolvarea acestui caz şi să nu te amesteci în cercetările mele sau ale asistentului meu. Singurul lucru pe care-l puteţi face acum e să căutaţi o fotografie a fiului dumneavoastră Charley, pe care să mi-o daţi. Aceasta îmi va fi de un ajutor real în cercetările mele. Domnul prefect al poliţiei vă va asigura ca afacerea dumneavoastră este în mâini bune, dacă o lăsaţi în seama mea.

— O, nici nu e nevoie de-o asemenea asigurare, zise domnul Dauforth, care de mult îşi bătea capul unde-l mai văzuse pe marele detectiv. Nu cred că mă înşel, dar dumneavoastră sunteţi domnul Sherlock Holmes, celebrul detectiv din Londra, al cărui chip a fost reprodus de curând de mai multe jurnale americane.

— All right, domnule Dauforth! Numele meu este Sherlock Holmes! Sunt foarte încântat de aceasta recunoaştere, şi voi căuta cât de curând să nu mai fiu recunoscut atât de uşor aici în Baltimore. Puteţi să-mi daţi fotografia fiului dumneavoastră?

Domnul Dauforth îşi baga mâna în buzunar:

— Iată, zise el scoţând din portofel o fotografie învelita cu grijă în hârtie de mătase, fotografia pe care o cereţi, şi adăugă cu o voce tremurătoare de emoţie. Nădăjduiesc că mi-o veţi da înapoi în curând. E ultima fotografie pe care o mai am de la scumpul şi sărmanul meu băiat. O, domnule, puneţi-vă toate puterile şi descoperiţi-I pe ucigaşul fiului meu, pentru că cel puţin sângele lui nevinovat să fie răzbunat.

Holmes îi strânse mâna în tăcere: apoi atât el, cât şi Harry se înclinară cu politeţe în fata prefectului şi a domnului Dauforth şi părăsiră repede cabinetul de poliţie din Baltimore.

CAPITOLUL II – Primele urme ale criminalului

— Acum, la hotelul nostru! Zise Harry, când ajunseră în stradă. E bine că încă nu ne-am expediat bagajele. Să ne apucăm numaidecât să ne deghizăm. Celebritatea este, mai ales pentru detectivi, foarte neprielnica Şi eu trebuie să mă feresc în tot momentul ca să nu cumva vreun reporter îndrăzneţ să mă fotografieze.

După vreun ceas, un domn mai în vârstă şi altul mai tânăr ieşiră din „Hotelul Londrei”.

Ei aveau înfăţişarea unor negustori înstăriţi din Baltimore şi se îndreptau spre Harrison Avenue la numărul 10.

— Vom face şi noi o vizita doamnei Dauforth, zise cel mai bătrân; poate ca bărbatul ei s-o fi întors acasă şi ar putea să ne dea informaţii despre dispariţia lui neaşteptată, pricinuita desigur de motive cu totul nevinovate.

Locuinţa domnului Dauforth era la etajul al paisprezecelea al uneia din cele din urmă case din stradă Harrison, aproape de parcul Druid Hill.

Tot cartierul din preajma parcului îţi făcea o impresie bună, fiind locuit de oameni cu stare. Cartierul vecin era locuit mai ales de studenţi. Aici se aflau o mulţime de locatari de diferite feluri, de la restaurantele cele mai bune,

în care veneau familii cu pretenţii, până la speluncile cele mai rău famate, în care serviciul era foarte prost.

Cei doi domni se urcară cu ascensorul la etajul al paisprezecelea al casei din stradă Harrison. Ei sunară şi batură de mai multe ori la uşă, dar nu le deschise nimeni. Tocmai voiau să se întoarcă, supăraţi, când o uşă din faţa intrării locuinţei domnului Dauforth se deschise şi în deschizătura ei se ivi capul unei femei bătrâne. Ea se interesă cu curiozitate de dorinţa celor doi domni.

— Domnul Dauforth şi soţia domnului nu sunt acasă? Întreba Sherlock Holmes.

— Nu sunt acasă, răspunse doamna bătrână.

— Dar acum o oră doamna Dauforth era acasă?

— Aşa e, a plecat pe neaşteptate. O, domnilor! Sărmana femeie este grozav de tulburată de nenorocirile întâmplate în familia ei în timpul din urmă.

— Nu s-ar putea să ne povestiţi ceva amănunte în această privinţă? Întreba Sherlock Holmes.

— Ba da, domnilor, o să vă spun şi dumneavoastră ceea ce ştiu. Poftiţi puţin la mine.

Cei doi detectivi urmară cu plăcere invitaţia bătrânei doamne, care, după ce îi rugă să o scuze că trebuie să se aşeze (şi ei se aşezară pe scaune), începu să-i descoasă despre scopul vizitei lor la familia Dauforth.

— Domnii sunt mai mult ca sigur de la poliţie? Întrebă ea pe şleau. Desigur că voiţi sa aflaţi amănuntele de la domnul sau de la doamna Dauforth în privinţa omorului ce a îngrozit oraşul întreg. Mă tem foarte mult ca şi Dauforthii sunt amestecaţi în această afacere, altfel de ce-ar fi dispărut domnul Dauforth, aşa deodată şi fără ca cineva să ştie unde s-a dus? Ca nici nevastă-sa nu ştie nimic. Apoi, de ce doamna Dauforth are, din ziua aceea, o fată aşa de tristă şi de abătută? De ce a şters-o şi ea aşa de repede? Nu-mi vine să cred că numai durerea pricinuită de pierderea băiatului aceluia aşa de drăguţ şi de amabil să fi zăpăcit aşa de mult pe cei doi soţi! Doamna Dauforth spunea mereu că

se temea ca bărbatul ei s-o fi sinucis, că n-ar fi putut suferi imputările fratelui său, că n-a îngrijit destul de bine pe Charley, pe care i-l dăduse în seamă. Chiar şi ea mi-a părut cu totul deznădăjduita când a fost la ea, acum o oră, cumnatul ei din Rockville. Dar, chiar dacă acesta avea să-i imputa ceva, tot nu era un motiv ca ea să-şi curme viaţa.

— De aceea nici eu nu cred că ea sau soţul ei să fi avut un asemenea gând, răspunse Holmes. Tulburarea lor trebuie să aibă un alt motiv decât moartea nepotului lor. Domnul Dauforth este funcţionar la gară şi are un venit neînsemnat. Poate să fi cheltuit peste puterile lor şi să fi făcut datorii. Deci se poate prea bine ca creditorii să-i fi încolţit cam rău.

— Ei chiar trăiau luxos şi făceau cheltuieli ce nu prea se potriveau situaţiei lor. Dar doamna Dauforth mi-a povestit odată că se aşteptau la o moştenire mare. Aceasta poate ca o să le şi vină acum, după moartea lui Charley, caci domnul James Dauforth, marele fabricant de bere din Rockville, cu toate că pare foarte robust, nu e tocmai sănătos; dimpotrivă, suferă de o boală grea.

— Doamna Dauforth a făcut aluzie în faţa dumneavoastră la vreo moştenire? Întreba Holmes. Vă rog să ne spuneţi numai ce puteţi justifica, căci vă aflaţi în faţa unor oameni ai poliţiei şi dacă împrejurările o vor cere, cuvintele dumneavoastră vor fi repetate în faţa justiţiei.

— Domnule, tot ce v-am spus e curatul adevăr. Mă feresc ca de diavol să spun vreo minciună. Eu chiar Ştiu mai multe despre omor decât bănuieşte poliţia. După ce am citit astăzi înştiinţarea poliţiei, aveam de gând să mă duc la prefect şi să-i mărturisesc totul. Era pe la ora 8 dimineaţa, în ziua de 25, când am făcut o plimbare, după cum mi-e obiceiul, în Parcul Druid Hill care este numai la câţiva paşi de aici. Vremea era aşa de frumoasă, aerul, cu toată ora de dimineaţa, era aşa de cald, pasarelele ciripeau aşa de vesele în copaci, încât mă hotărai să-mi prelungesc plimbarea până mai departe. Nu fusesem decât foarte rar prin aleile din dos, ce dau spre Jones Creek, căci locul fiind

cam singuratic nu prea e căutat de vizitatori. Astfel, vroiam să le văd mai bine. Fără să fi întâlnit pe cineva, am trecut de mai multe tufişuri, când deodată câinele pe care îl luasem cu mine se opri şi începu să mârâie. Am observat imediat ce se întâmplase.

La mică depărtare de mine, zării doi oameni care, vorbind înceţi*or, se îndreptau spre Jones Creek, un râuleţ cu apă aproape stătătoare, ce miroase urât. Amândoi aveau o înfăţişare destul de suspecta, cu toate că erau bine îmbrăcaţi. Unul din ei ducea, sub pardesiu, după cum mi s-a părut, un pachet lung, greu. Din când în când, cei doi oameni se uitau împrejur speriaţi, dar ei nu ne băgară în seamă, pe mine şi pe căţel, pe care din prevedere îl luasem în braţe şi-I făcusem să se liniştească. Astfel văzui cum cei doi bărbaţi suspecţi se urcară pe podul de peste Jones Creek, apoi se opriră, iar omul care ducea pachetul se apleca deodată peste balustrada şi-şi aruncă povara în apă murdară a râuleţului. După aceea, amândoi o porniră repede cât îi ţineau picioarele, pe cărările din cealaltă parte a râului Jones Creek şi în curând dispărură din ochii mei. Atunci mă apropiai de rău, strecurându-mă pe după pomi, să nu fiu văzută, şi observai că apa de lângă pod tot mai făcea valuri în locul unde aruncaseră pachetul. Numai când am aflat despre înştiinţarea poliţiei – şi asta s-a întâmplat acum un ceas – mi-a venit în gând ca în pachet se aflau, poate, bucăţile Mate din corpul nenorocitului băiat, pe care paznicii l-au descoperit pe o alee din fundul parcului.

— Această informaţie e desigur foarte importantă, răspunse Holmes, care ascultase cu multă luare aminte povestirea bătrânei domnişoare, caci, socotind după tăbliţa de pe uşă, pe care era gravat numele: „Domnişoara Ellen Milles”, ea nu fusese căsătorită. N-aţi putea oare să mi-i descrieţi pe cei doi bărbaţi?

— Ba da, răspunse domnişoara Milles; i-am văzut foarte bine. Unul era un bărbat înalt, lat în spate, de vreo patruzeci şi cinci de ani, cu o fată grozav de palidă, cu ochii

înfundaţi în fundul capului, cu cearcăne negre împrejur şi cu o privire înţepătoare. Avea şi o barbă neagră, cam încâlcită. Era îmbrăcat din cap până în picioare în negru şi-şi trăsese în fata pălăria-i mare, de pâslă. Celălalt era mic şi îndesat. Avea o fată prostească, cu fălcile ieşite. Părul de pe cap şi mustăţile erau blonde. EI purta un costum cenuşiu, cadrilat, şi o pălărie tare, neagră, ce-l cădea până peste urechi. Mi s-a părut că se clătina, luptându-se cu urmele unei ameţeli, după o noapte de beţie. Ceea ce însă m-a intrigat mai tare e că se părea că avea numai jumătate din urechea dreaptă, căci cealaltă jumătate lipsea.

Sherlock Holmes se ridică.

— Vă mulţumesc pentru informaţiile dumneavoastră, domnişoară Milles, zise el, înclinându-se politicos. Vă vom avea în vedere în cercetările noastre şi chiar se poate că pentru aceste informaţii să aveţi dreptul la o parte din premiul acordat pentru descoperirea ucigaşilor lui Charley Dauforth. Şi ca să vedeţi c-am fost îndreptăţit să vă chestionez în această afacere, vă rog să binevoiţi a vă arunca o privire asupra acestei legitimaţii.

Şi el îi arătă domnişoarei Ellen Milles legitimaţia ca să mulţumească pe bătrâna şi curioasă cucoană. Imediat ce îşi aruncă privirea asupra acestei legitimaţii, şi se înclină de mai multe ori cu respect în faţa celor doi poliţişti, exprimându-şi mulţumirea că nu mai avea nevoie să se ducă la poliţie, să dea informaţiile pe care le ştia.

— Acum aţi face bine, domnişoară Milles, zise Holmes râzând prietenos, dacă aţi păstra cea mai mare confidenţialitate asupra vizitei noastre la dumneavoastră. Avem de-a face cu nişte criminali neobişnuit de primejdioşi, care au pe conştiinţă nu numai omorul lui Charley Dauforth, ci şi uciderea celorlalţi copii, omorâţi înaintea lui. Şi dacă criminalii aceia ar afla că dumneavoastră aţi fost cea care i-aţi trădat poliţiei s-ar putea să nu vă meargă tocmai bine şi la urma urmelor, să fiţi chiar dumneavoastră următoarea victimă.

Domnişoara Milles tresări de spaimă şi jură pe toţi sfinţii că n-o să spună nimic nimănui despre onoarea pe care i-o făcuseră domnii de la poliţie venind la ea. Apoi cei doi detectivi se despărţiră de ea, fiind siguri că de frică, bătrâna domnişoară avea să-şi ţină jurământul cu sfinţenie.

— Să mergem acum la parcul Druid Hill, zise Holmes către Harry, când ieşiră din casa aceea mare, să vedem mai departe locul unde s-a găsit cadavrul ciopârţit al băiatului şi să căutăm, pe cât ne va sta în putinţă, să reconstituim împrejurările în care s-a făcut acea descoperire.

Ei ajunseră curând la parcul imens, care era unul din cele mai frumoase şi mai vechi parcuri din Baltimore. Soarele se afla destul de sus când ei pătrunseră pe aleile umbroase şi nu se plimbau de mult când un om bătrân, care după uniformă se vedea că era paznic, trecu pe dinaintea lor.

— Domnule, îi zise Sherlock Holmes, ai câteva minute de pierdut cu noi?

Paznicul se opri din mers.

— Cu ce vă pot ajuta? Întrebă el scurt. E aproape de prânz şi am prea puţin timp pentru masă, aşa că nu l-aş putea pierde.

— Vreau să te rog să ne duci la locul unde a fost găsit cadavrul ciopârţit al băiatului Dauforth.

— Dumneata eşti al zecelea care în ultimul timp mi-a făcut această cerere, mormăi paznicul. Am avea altceva de făcut, decât să mulţumim curiozitatea vizitatorilor parcului.

— Ei, moşule, zise Holmes, strecurând un dolar în mâna paznicului aşa de amabil. Dacă te-ai uita mai de aproape la asta – şi scoase din buzunar legitimaţia de la poliţie – nădăjduiesc că n-o să mai ai nimic de zis împotriva dorinţei mele.

— Bineînţeles, domnule, răspunse atunci paznicul cu totul schimbat, vă voi conduce numaidecât la locul crimei. Şi pomi repede înaintea detectivilor, aşa că aceştia trebuiră să-şi iuţească paşii ca să-l poată urma. Astfel ajunseră

numaidecât în partea din fund a parcului, unde se plimbase domnişoara Milles cu căţeluşul ei în dimineaţa zilei de 25.

Râuleţul strălucea printre pomi, ca şi parapetul alb al podului. Paznicul se opri la o mică depărtare de Jones Creek.

— Iată aici, zise el, în după-amiaza zilei de 25 între orele patru şi cinci, pe când curăţam fundul mlăştinos al râului, am găsit, cu cângile, un pachet mare, învelit într-o pânză cafenie. Cum cângile noastre ajung până la fund, cu cârligele lor de fier, ca astfel să poată trage tot brădişul şi plantele înrădăcinate acolo, nu se putea să ne scape un obiect aşa de mare, ca pachetul acela. Astfel am bănuit numaidecât că vom găsi în el ceva suspect. Pânza în care era învelit era plină de sânge, iar prin ea se simţea că înăuntru erau bucăţi de carne şi oase. Totuşi n-am fi bănuit niciodată c-o să găsim ce-am aflat după ce-am tăiat pânza. Vă mărturisesc, domnilor, că priveliştea pe care am văzut-o era îngrozitoare. Sărmanului băiat, al cărui corp era ciopârţit, i se tăiase capul şi trunchiul cu fierăstrăul cu atâta măiestrie, că parcă ar fi fost făcut de un măcelar de profesie; iar mâinile şi picioarele îi fuseseră scoase din încheieturi. Apoi şi acestea fuseseră, la rândul lor, tăiate şi zdrobite.

— În ce fel credeţi, întrebă Sherlock Holmes, că pachetul a ajuns în Jones Creek?

— Desigur c-a fost aruncat peste pod, căci se afla chiar lângă el. Ca să nu iasă la suprafaţă, ucigaşii puseseră în el şi nişte pietre. Astfel crima lor nu s-ar fi descoperit dacă din întâmplare, nu ne-am fi apucat, în ziua următoare, să curăţăm râuleţul.

— Din momentul în care aţi făcut descoperirea aceasta grozavă, n-aţi mai observat învârtindu-se prin parc niscaiva oameni, care se plimbau mai ales prin locurile acestea?

— Nu mi-a bătut nimeni la ochi, răspunse paznicul. Ei, desigur că cei care au săvârşit această crimă se vor feri

desigur să mai calce a doua oară pe aici fără îndoială că ei se află acum departe de aici.

— Să nu crezi asta, prietene, răspunse Holmes, care în tot timpul relatării paznicului cercetase, fără încetare, împrejurările cu ochii săi pătrunzători. E un lucru constatat de mult că ucigaşul e atras mereu spre victima sa. Şi tocmai asta îi aduce pierzania… la te uită colo, şopti el apoi spre Harry, fără să-şi schimbe câtuşi de puţin poziţia din acel moment a corpului, la individul acela, care se vede peste drum, în partea cealaltă a râului, stând, aproape de pod, în dosul unui tufiş şi pândindu-ne. Nu se aseamănă oare cu descrierea pe care ne-a făcut-o domnişoara Milles despre însoţitorul omului îmbrăcat în negru şi cu barbă neagră?

Fără să bată la ochi, Harry, îşi îndreptă privirea spre locul arătat; apoi într-o clipă el alergă, ca vântul, trecând podul, spre tufiş, ca să pună mâna pe individul suspect.

Dar aproape în acelaşi moment, spre marea uimire a paznicului, alergă şi Holmes tot spre individul blond, cu costumul cenuşiu, cadrilat. Atunci crezu şi paznicul de cuviinţă să urmeze pilda celor doi detectivi, aşa că cei trei oameni porniră în goană după criminal.

În curând însă paznicul îi pierdu din vedere pe Sherlock Holmes şi pe Harry Taxon, care-l urmăreau pe fugar cu o repeziciune uimitoare.

Cruciş şi curmeziş, printr-un adevărat labirint de alei şi poteci, ba adeseori trecând chiar printre pomi, fugarul şi cei care îl urmăreau se îndreptau spre cartierele mărginaşe ale Baltimore-ului, către acele împrejurimi rău famate, locuite de fel de fel de criminali. Desigur criminalul locuia pe acolo.

Cei doi detectivi parcă îşi dăduseră, pe tăcute, cuvântul să nu lase pe individul bănuit să ajungă până acolo, ci să-l prindă mai înainte de a ieşi din parc.

Astfel, Harry dintr-o parte, iar Holmes dintr-altă se apropiară din ce în ce mai mult de fugar. Acum nu mai era

decât o problemă de câteva minute şi cel urmărit urma să fie prins.

Văzându-se în această situaţie critică, acesta din urmă scoase un revolver din buzunar şi trase două gloanţe spre cei doi detectivi ele însă nu nimeriră ţinta, ci trecură la mică distanţă de capetele lui Harry Taxon şi Sherlock Holmes.

Atunci Holmes se hotărî să ia o măsură rapidă; el îşi scoase iute ca fulgerul un revolver din buzunar şi trase un glonţ; cel urmărit fiind rănit, căzu la pământ, scoţând un strigăt de durere. Într-o clipă, cei doi urmăritori fură lângă el. Fugarul fiind însă rănit numai uşor la un picior, după ce se reculese din prima spaimă, vru să-şi urmeze fugă, dar Holmes şi Harry, îi prinseseră deja.

— Stai pe loc, flăcăule îi zise cel dintâi ameninţător, pe când Harry îi punea cu repeziciune şi iscusinţă cătuşele de oţel. Mai înainte de a-ţi da drumul, am vrea să vorbim câteva cuvinte cu tine. Tu eşti individul care, în dimineaţa zilei de 25, pe la ora 8, ai fost văzut, împreună cu un tovarăş, un om palid, cu barbă neagră, în acelaşi loc unde te-am văzut astăzi. Ai fost cu el pe pod, când tovarăşul tău a aruncat în Jones Creek un pachet mare învelit într-o pânză castanie. Desigur că eşti unul dintre criminalii care au ucis, în noaptea de 24 spre 25, pe sărmanul Charley Dauforth şi l-au tăiat în bucăţi, băgându-l într-un sac, ca să-l facă să dispară pentru totdeauna în Jones Creek.

— Ai înnebunit, omule? Şi rostind o înjurătură grosolană, prizonierul vru să scape din cătuşele sale. Te vei căi că m-ai rănit şi că m-ai legat. În dimineaţa de 25, Dumnezeu ştie unde am fost, dar nicidecum în parcul Druid Hill.

— Minţi, criminal nenorocit! Persoana care te-a văzut te-a descris atât de bine, încât te-am recunoscut imediat. Mai înainte de toate, te trădează urechea dreaptă, care-i ciopârţită. Ar fi mult mai bine să laşi încăpăţânarea şi să nu mai tăgăduieşti. Căci nu avem multă vreme şi în cazul când nu vei deschide gura, vom proceda scurt şi rapid.

— Dar sunt cu totul nevinovat de crimă pe care vreţi să mă faceţi răspunzători zise omul plin de spaimă şi cu o voce tremurătoare. Îmi pot stabili un alibi pentru noaptea de 24 spre 25 când s-a întâmplat crima, după părerea voastră.

— Ei, dacă nu eşti tu ucigaşul lui Charley Dauforth, vei fi, poate, al celorlalţi băieţi în tot cazul, bărbosul acela negru, cu care ai fost văzut, trebuie să-l fi ucis pe Charley, de vreme ce el a venit cu pachetul cu bucăţelele băiatului, pe care l-a aruncat de pe pod în râu. O să ne spui cine este şi unde-l putem găsi?

— Prea îmi pui multe întrebări, domnule, răspunse cel arestat; a fost pur şi simplu o întâmplare că ne-am întâlnit în parc în dimineaţa zilei de 25. Nu ştiu nici cum îl cheamă, nici unde e şi nici de unde a luat pachetul cu care a venit şi pe care l-a aruncat în apă.

— Ei dacă nu vrei să vorbeşti, flăcăule, atunci voi căuta să-ţi împrospătez memoria.

La aceste cuvinte, detectivul scoase un baston de cauciuc cu care-l lovi de mai multe ori cu putere în spate pe îndărătnicului individ. Acesta se strânse de durere şi-şi muşcă buzele, ca să nu lase să-l scape vreun sunet. Dar Holmes îşi prelungi încercarea de împrospătare a memoriei cu atâta putere şi energie, până ce stratul de gheaţă de pe inima iscusitului criminal începu să se topească. EI căzu în genunchi şi-şi ceru iertare plângând:

— Vezi aşa, old friend, zise Holmes zâmbind; ţi-e de ajuns sau mai ai nevoie să te mai ajut puţin?

— Voi spune tot ce vreţi să ştiţi, se jelui omul cu o jumătate de ureche, opreşte-te numai, că-mi rupi toate oasele. Ce vreţi să ştiţi mai întâi?

— Ei aşa îmi placi, zise râzând detectivul, şi scoase din buzunar o sticluţă cu coniac; dacă vei fi de treabă, vei vedea că nici eu nu sunt aşa de rău. Lată, ia sticluţa asta şi mai alină-ţi durerile cu o înghiţitură zdravănă. Nădăjduiesc că o să te înzdrăveneşti bine.

Cel arestat luă sticla cu lăcomie şi ar fi sorbito pe toată dintr-o dată, dacă Holmes nu l-ar fi împiedicat.

— Stopped, my boy! Zise el, smulgându-l sticla din mâini n-am vorbit să te îmbeţi şi să îndrugi verzi şi uscate, aşa ca să nu te poată pricepe nimeni. Iţi făgăduiesc însă că-ţi voi da tot ce mai este în sticlă, dacă vei fi ascultător. Şi vezi ca altădată să nu mai fiu nevoit să bat tactul pe spinarea ta. Ascute-ţi deci urechile şi-ascultă bine: aici e sticla şi colo bastonul de cauciuc. Ai de ales între amândouă… Va să zică, cine era individul cu ochii negri, şireţi?

— N-ai decât să mă baţi până mă vei omorî, răspunse cel întrebat, că nu-ţi pot răspunde la această întrebare.

— Totuşi e bun prieten cu tine, răspunse Holmes ameninţător, şi-şi apropie iar bastonul de cel prins. Duminică dimineaţă când aţi fost aici să aruncaţi cadavrul, ai vorbit foarte prieteneşte cu el şi după ce aţi aruncat pachetul în apă, aţi luat-o amândoi la picior. Trebuie neapărat să vă cunoaşteţi de mai multă vreme. Vorbeşte deci ticălosule! N-ai să mă prosteşti pe mine, căci sunt şi eu tot atât de priceput ca tine. Ar fi mai bine pentru tine să-mi spui totul mie, decât să te mai duc pe la judecătorul de instrucţie. Acum soarta îţi mai este în mână; pe când, dacă vei ajunge la poliţie, va fi vai de capul tău.

— Ei, dacă-i aşa mă voi spovedi pe negriciosul acela îl cunosc din ziua de 24. L-am întâlnit pentru prima oară într-o cârciumă de lângă gară Camden, unde vin tot beţivi unul şi unul. El era împreună cu un băiat drăguţ, de vreo cincisprezece ani, pe care-l îmbătase tun, de adormise ca un mort. Când m-am aşezat la masă, lângă el, şi l-am întrebat cine era băiatul, acesta mi-a răspuns că este nepotul său, cu care vroia să plece peste câteva ore la Wellington, în New Jersey, spre a-l duce ta părinţii săi.

— Pe la ce oră era asta?

— Ei, să fi fost cam între unsprezece şi douăsprezece.

— Cum arăta băiatul? Semăna poate cu ăsta? Şi Holmes scoase fotografia pe care i-o dăduse domnul Dauforth şi-o

arătă individului.

Acesta aruncă numai o privire scurtă asupra ei şi zise:

— Da, ăsta era!

— Aşadar, l-ai găsit pe negricios în cârciumă şi n-ai intrat o dată cu el şi cu băiatul?

— Să mă ia dracu' dacă nu spun adevărul, răspunse celălalt. Când am venit eu, negriciosul trebuie să fi fost de multă vreme acolo.

— Şi cât aţi stat împreună?

— Cel mult o jumătate de ceas, apoi am plecat fiindcă vroiam să mai dau o spargere în noaptea aceea. Avusesem de lucru cam până la patru dimineaţa, dar am fost şi bine răsplătit, căci am făcut o afacere bună. Pe urmă, de bucurie, am mai intrat într-o cârciumă şi am mai tras puţin la măsea, aşa că pe la şapte eram turtit de-a binelea. Astfel, ce e de mirare că m-am dus să mă răcoresc puţin în frumosul şi răcorosul parc Druid Hill. Am intrat prin partea asta, dar n-am făcut decât câţiva paşi, când deodată dădui de negriciosul care venea cu un pachet mare. „Ce-ai acolo înăuntru? Îl întrebai eu curios; sufli ca un cal şi eşti plin de sudoare „Nu fi aşa de curios amice, îmi răspunse el morocănos. Adică, ce-ar fi dacă ţi-aş spune… Băiatul cu care m-ai văzut aseară, în cârciumă, pe care îi duceam la gară, s-a obrăznicit şi a început să-mi facă imputări că l-am târât într-o asemenea speluncă şi că l-am îmbătat. Atunci, mânios, i-am cărat câteva cu boxul, iar el şi-a dat imediat ochii peste cap şi n-a mai zis nici o vorbă. Asta a fost o afacere nostimă de tot, fir-ar a dracului să fie! Apoi a trebuit să caut să scap de băiat, ca să nu-mi dea cineva de urmă. De aceea l-am dus undeva, unde să fiu numai eu singur cu el, i-am dezbrăcat, l-am tăiat şi l-am băgat în sacul acesta de pânză, după ce am mai băgat şi câteva pietre, ca să-l tragă la fundul apei.” Iar când negriciosul m-a rugat să-l ajut, n-am putut să zic că nu vreau, mai ales că mi-a băgat în mână o livră. Pe urmă am plecat împreună, după ce am isprăvit lucrul amândoi din păcate n-am fost destul de

prevăzători şi destul de repezi la treabă, căci astfel nu ne-ai fi dat dumneata de urmă.

— Dar de ce nu te-ai dus la poliţie să capeţi premiul de 3.000 de dolari, dacă, cu adevărat, nu eşti vinovat de omorul lui Charley Dauforth? Asta nu prea îmi miroase a bine.

— Cred şi eu că dumitale ţi s-o fi părut aşa, domnule, dar ţi-am mai spus că în noaptea de 24 spre 25 am învârtit o afacere, care nu era tocmai pe placul domnilor poliţişti. De aceea nu prea m-am simţit cu conştiinţa împăcată, ca să alerg aşa cu una cu două la poliţie, să dau de gol pe altul. Repet deci, încă o dată, că nu l-am ajutat deloc pe negricios; am destule pe suflet, dar de viaţa oamenilor nu m-am atins niciodată! N-am deloc poftă să ajung pe scaunul electric. Dacă nu crezi că am stat cu negriciosul în noaptea de 24 spre 25 numai un ceas n-ai decât să te interesezi singur la cârciuma de lângă gara Camten şi să a întrebi pe drăguţa lui, fata de la tejghea, care, după câte mi se pare, e în legătură cu negriciosul. Ea îţi va adeveri că am părăsit cârciuma cam pe la ora unsprezece.

— Ei, atunci, să ne duci la această cârciumă, zise Holmes, pe când îi făcea semn bătrânului paznic, care se zărea printre arbori, domnul acesta ne va aduce o trăsură închisă, cu care vom porni de aici, fără să bată la ochi, şi ne vom duce la localul pe care ni-l vei arăta.

Paznicul parcului fu informat în câteva minute despre cele întâmplate şi după un sfert de oră cei doi detectivi şi prizonierul lor plecară cu trăsura spre cârciuma de lângă gară Camden.

CAPITOLUL III – Interogatoriul de la cârciumă.

Cartierul în care era gara Camden, spre care se îndreptase vizitiul, era unul dintre cartierele cele mai mizerabile ale oraşului Baltimore şi mai ales strada unde se opriră, în sfârşit, în faţa unei case, tocmai în marginea oraşului, care era locuită de fel de fel de oameni fără căpătâi.

Cârciuma în care Buck Lome – aşa zisese omul cu jumătate de ureche că-l cheamă – îl văzuse pe omul cel negricios cu copilul se afla în pivniţa acestei case. O scară veche şi ruptă ducea jos, în local, ale cărui uşă şi fereastră erau acoperite de nişte perdele de stambă roşie, murdară.

La această oră timpurie de după-amiază, clienţii obişnuiţi ai cârciumii nu se aflau încă aici, ceea ce fu un mare noroc pentru Holmes şi Harry, căci acelor vagabonzi i-ar fi fost foarte uşor să-şi scoată cuţitele de la brâu şi revolverele, spre a elibera pe prizonier din mâinile detectivilor. Astfel însă, intrarea neaşteptată a celor doi detectivi împreună cu Buck Lome produse o spaimă grozavă cârciumarului, care şedea în dosul tejghelei, precum şi asupra chelneriţelor, care, ca şi patronul lor, aveau o mutră suspectă.

Buck Lome arătă pe una din aceste chelneriţe pe care el o socotea iubita negriciosului. Era o fată grasă, cu o faţă obraznică şi mirosind grozav a rachiu.

Îndată ce află de ce veniseră domnii de la poliţie – fireşte că ea credea că Sherlock Holmes şi Harry Taxon erau poliţişti.

— Ea izbucni în râs şi zise cu obrăznicie:

— Ce am eu cu flăcăul despre care vorbeşte prostănacul ăsta! Aşa e, a fost seara târziu, în ziua de 24, cu un băiat blond, înalt, subţire, dar vânjos care purta un costum cenuşiu, se adresă ea, la aceste cuvinte, către o colegă care, curioasă, venise din cameră.

— Desigur, Kitty, răspunse cea întrebată; ne-am mirat cu toatele, ce căuta aici un băiat aşa de tânăr şi drăguţ în tovărăşia unui hoţ ca negriciosul.

— Well, Sir, începu atunci vorba domnul Red Riley, proprietarul localului şi mie îmi venise să îi fac vânt negriciosului, împreună cu băiatul, dacă nu mi-ar fi explicat că băiatul îi era rudă şi că voia să-l ducă acasă, la părinţii lui care stau în Wellington. Şi chiar se părea să fie aşa, căci băiatul, care era beat turtă, răspunse la toate acestea prin da!

— Ştiţi desigur, domnule Riley, sau cel puţin vă puteţi închipui cine era băiatul? Întrebă Holmes îndreptându-şi ochii cenuşii, cu o privire pătrunzătoare, asupra cârciumarului.

— Da, negreşit! Când am citit azi anunţul poliţiei mi-am zis îndată că nu se poate că victima să fi fost altcineva decât Charley Dauforth.

— Bărbatul care l-a atras aici pe băiat venea de mult în localul dumitale?

— No, Sir, în seara de 24, a venit pentru prima oară. Mai înainte nu l-am observat vreodată printre clienţii mei. Chiar şi acestora nu li s-a părut cunoscut căci nu s-a aşezat la masa cuiva şi a luat loc la masa din fund, împreună cu băiatul. Numai după ce au stat acolo câteva ceasuri, pe când băiatul adormise pe-o bancă, a venit ăsta – şi patronul arătă pe Buck Lome – şi s-a aşezat la masa lui.

— Nu vi s-a părut, domnule Riley, că amândoi se cunoşteau mai de mult?

— Yes, Sir, răspunse Riley; şi-au strâns mâinile şi-au ciocnit împreună pahar după pahar.

Holmes îşi îndreptă privirea-i ameninţătoare asupra celui arestat.

— Cum se potriveşte informaţia asta, a domnului Riley, cu mărturisirea dumitale, că l-ai văzut pe negricios pentru prima oară, în seara de 24? Ai căutat să mă înşeli, prietene; acum mai îndrăzneşti să rămâi tot la mărturisirile dinainte? Gândeşte-te, căci ştii ce te aşteaptă. Îţi dau câteva minute de gândit, în care timp voi urma cu ascultarea patronului şi a cucoanelor acestora. Aşadar, domnule Riley, cât timp au stat ei împreună?

— Ei, asta nu pot s-o spun exact, răspunse cârciumarul. Localul s-a umplut pe la douăsprezece. Aşa de mult, că am avut treabă până peste cap şi n-am mai putut ieşi de după tejghea. Kitty însă trebuie să ştie, căci ea a servit în camera din dos, unde stăteau ei.

— All right, Sir, zise Kitty, nu i-am pierdut deloc din vedere fiindcă mi s-au părut de la început că erau nişte poame bune… N-au stat mult împreună. Cam pe la unu după miezul nopţii ăsta a plecat, iar negriciosul a rămas cu băiatul.

— Şi nu s-a mai întors toată noaptea?

— No, Sir.

— Când au plecat apoi, cel cu barbă neagră şi băiatul?

— Ei au mai stat cam vreo jumătate de ceas, după care negriciosul l-a ridicat pe băiat şi a plecat cu el la gară. Aşa cel puţin mi-a spus el. Trenul de Wellington pleacă la ora două dimineaţa, şi el mi-a spus că trebuie să ajungă la vreme, ca să nu piardă trenul.

— Îţi mulţumesc, zise Holmes. Încă o întrebare: Buck Lome mi-a spus că dumneata ai avea legături cu negriciosul acela. Aşa e?

Fata izbucni într-un râs grozav:

— Numai asta-mi mai lipsea! A vrut el, nu-i vorbă, să pună mâna pe mine, şi desigur că tot pentru asta a venit şi-n seara aceea, căci îmi tot făcea cu ochiul, dar eu nu sunt de nasul lui! Odată am fost aşa de proastă, c-am plecat seara cu el; dar mulţumesc lui Dumnezeu c-am scăpat cu faţa curată. Câinele acela era cât pe ce să mă strângă de gât. Am scăpat numai vârându-i în braţ un ac de pălărie, pe care îl aveam în mână, şi m-am ales numai cu ochiul umflat şi vânăt. Dar nu se ştie ce s-ar fi putut întâmpla; poate că, dacă tâlharul nu se poticnea şi nu trebuia să se ascundă, ar mai fi pus mâna pe mine şi mi-ar făcut de petrecanie.

— Atunci mă mir foarte mult că nu te-ai dus încă la poliţie, zise Holmes. Doar ştii ce răsplată se va da aceluia care îl va descoperi pe ucigaş.

— All right, dar nu-mi trebuie bani însângeraţi, răspunse Kitty. Mai întâi nici nu ştiu bine cum îl cheamă pe negriciosul acela, ori unde locuieşte, şi apoi nu mi-ar merge tocmai bine dacă l-aş denunţa… Şi la drept vorbind, ar fi şi păcat să denunţ pe unul care ştie să scape aşa de bine de

poliţişti. Pe urmă s-ar putea, cine ştie, ca într-o noapte frumoasă când m-aş plimba pe străzi, să mă pomenesc cu un cuţit între coaste… Să mă ierţi, dar n-am încă poftă să mă ia dracu'!

— Îţi mai aduci aminte, domnişoară Kitty, o mai întrebă Holmes, încotro te-a dus omul cu barbă neagră, în noaptea aceea?

— Nu, zise Kitty; scrâşnind din dinţi nu ştiu, era pe undeva, pe a înţărcat dracul copii, tocmai la capătul lumii. Afară de asta, era aşa de întuneric, că nu se vedea nici vârful nasului, şi dacă n-aş fi fost aşa de beată, căci negriciosul îmi dăduse aşa de mult să beau, n-aş fi făcut prostia să mă duc cu el. Mai ales când m-am întors acasă, eram turtă nu altceva; casele se învârteau în jurul meu; iar felinarele se apucaseră să joace.

— Totuşi, s-ar putea să faci o încercare, domnişoară Kitty, zise Holmes, cu un ton prietenos; poate o vom scoate-o la capăt; în tot cazul; n-o să ai nici o vină dacă nu vei putea să-ţi aduci aminte… Spuneai că te-a dus unde a înţărcat dracul copiii? Desigur, vroiai să înţeleg locurile virane, parcelate pentru case, şi care se află aproape de gară? Harry, i-a du-te şi întreabă-l pe vizitiu, care aşteaptă afară; cât ne trebuie să ajungem acolo?

Cred că nu sunt decât câteva minute. Domnul Riley o să-ţi dea voie să lipseşti atâta timp cu noi.

— Well, Sir, răspunse cârciumarul, foarte politicos, n-am nimic împotrivă… Poţi să te duci, Kitty, căci nu cred că ai de ce să te temi de negriciosul acela… Acum au început să-l încolţească din toate părţile şi în curând o să-l vezi la răcoare.

— Ei, din partea mea, zise Kitty, dacă domnul comisar vrea, n-am nimic de zis. Dar nu cred c-o să pot recunoaşte locul.

În timpul acela Harry se-ntoarse şi zise că drumul până-n cartierul cu terenuri virane face cel mult un sfert de ceas.

— Atunci avem destul timp să-l ducem mai întâi pe domnul acesta la o secţie de poliţie apropiată, zise Holmes zâmbind. Mai înainte de a ne duce să inspectăm locuinţa ucigaşului, să isprăvim cu acest domn Buck Lome, de la care trebuie să aflăm tot ceea ce priveşte cunoştinţa lui cu negriciosul, care, fără îndoială, trebuie să fie destul de veche.

Buck Lome avu o expresie de spaimă, iar când detectivii îi porunciră să se urce iar în trăsură, el îi dete un brânci lui Harry care stă lângă el, ca să-şi facă drum şi s-o ia la fugă.

Dar Holmes, care nu-l slăbise nici un moment din ochi pe criminal, mai înainte ca Buck Lome să facă un pas, îl apucă de ceafă şi-l târî cu putere spre trăsura închisă.

— Câine nelegiuit, îi zise el înciudat, acum e timpul s-o sfârşim cu tine!

El o rugă apoi pe Kitty să se urce şi ea în trăsură, după care se sui şi el cu Harry, aşezându-se de amândouă părţile criminalului…

— La secţia de poliţie cea mai apropiată! Zise Holmes apoi vizitiului.

Caii porniră în galop spre biroul poliţiei. Când ajunseră aici, Holmes îi lăsă pe Harry şi pe Kitty în trăsură, iar el îl sili pe Buck Lome să se dea jos şi să intre în secţie. Poliţistul de serviciu fu foarte mirat văzând că intră în birou un domn atât de elegant care aduce un pungaş. Dar acesta fu şi mai mirat când, aruncând o privire spre legitimaţia pe care detectivul i-o arătă, văzu că în faţa lui se afla Sherlock Holmes, cel mai renumit criminalist al lumii.

— Domnule coleg, iată, ţi-aduc un individ, se adresă Holmes către funcţionar, care se înclină foarte politicos, pe care-l bănuiesc că este amestecat în uciderile băieţilor din Baltimore, şi mai ales că are legătură cu uciderea lui Charley Dauforth.

Funcţionarul poliţienesc îl ascultă cu multă luare aminte şi-l măsură cu o privire pătrunzătoare pe arestat, din creştet până în tălpi.

— Hm, zise el, e foarte probabil să fie aşa! Flăcăul acesta, cu urechea înjumătăţită, este o cunoştinţă mai veche a poliţiei şi împodobeşte de mult albumul criminalilor. Cum te numeşti? Îl întrebă el apoi pe criminal.

— Buck Lome, răspunse acesta cu obrăznicie.

— Buck Lome? Zise funcţionarul râzând, nu, nu, prietene! Ăsta nu-i numele adevărat. În lista criminalilor eşti trecut altfel. Dumneata eşti – acum o ştiu sigur – Ralf Morgan, unul din criminalii cei mai renumiţi din tot Maryllandul. De altfel, eu bănuiesc că tu ai fost acela care, în noaptea de 24 spre 25, ai dat spargerea de la bijuteria domnului Barnes, din stradă Vulturului.

— All right, old boy, zise criminalul, râzând batjocoritor! Chiar aşa e şi nu tăgăduiesc deloc, căci altfel aş putea fi bănuit că, împreună cu negriciosul de Drogger Bill, pe care îl cunosc încă din Texas, dar a cărui locuinţă nu ştiu unde este, i-aş fi făcut de petrecanie broscoiului ăla de băiat. Şi nu mi-ar mai merge bine dacă m-aţi băga la închisoare pe viaţă!

După aceste cuvinte, Buck Lome, alias Ralf Morgan îşi puse mâinile legate pe piept.

— Băgaţi numai mâna în buzunarul dinăuntru, din partea asta, zise el cu oarecare mândrie de hoţ, şi veţi găsi dovada că eu sunt acela care a făcut afacerea de la prăvălia bogatului evreu.

Funcţionarul poliţienesc, urmând această invitaţie, scoase din buzunarul hoţului câteva tocuri în care, după ce le deschise, văzu mai multe bijuterii preţioase.

— Ei, acum ai să crezi, domnule, se adresă atunci criminalul batjocoritor, către Holmes, că n-am nici un amestec în uciderea lui Charley Dauforth, şi de ce, în dimineaţa de 25, când m-am întâlnit din întâmplare cu el în parc, nu m-am gândit să-l dau de gol. Mai întâi, m-aş fi purtat rău faţă de un tovarăş, şi al doilea, aş fi intrat singur în bucluc.

— Cu toate acestea se poate prea bine ca şi dumneata să ai o vină în uciderea băiatului, zise Holmes. În tot cazul – se adresă el funcţionarului poliţienesc – puneţi-l sub paza cea mai severă. Va trebui să ne dea mai multe lămuriri şi se poate că, la urma urmelor, să nu fie tocmai curat.

— Fiţi fără grijă, domnule Holmes, răspunse poliţistul zâmbind; voi chema numaidecât să vină duba şi-l voi trimite la răcoare, la închisoarea centrală; de unde n-o să mai poată fugi.

Holmes se despărţi de funcţionar şi se urcă iar în trăsură, care porni îndată, după informaţiile chelneriţei, care acum se răzgândise şi zise că-şi amintea cam pe unde era casa unde fusese cu negriciosul. În curând aveau să ajungă, căci acum recunoştea împrejurimile.

CAPITOLUL IV – Ascunzătoarea.

La intrarea uneia dintre străzile cele mai lăturalnice şi mai mizerabile, situată chiar în apropierea locurilor virane, destinate pentru clădiri, vizitiul opri trăsura. Cei din trăsură se dădură jos, şi după ce Holmes plăti birjarului, începu să caute, după indicaţiile lui Kitty, locuinţa omului cu barbă neagră, zis negriciosul Dagger Bill, din Texas.

Dar fata era o călăuză foarte rea, căci ei străbătură toată strada, Kitty neştiind bine dacă aceasta era chiar strada în care se află locuinţa criminalului. Abia după ce umblară o oră întreagă, căutând în zadar, Kitty începu să dea semne de recunoaştere.

În amintirea ei nu rămăsese decât un singur amănunt, neînsemnat în ce privea casa; ea ştia că era mai retrasă decât celelalte clădiri, fiind clădită într-o vreme când se credea că strada va fi lărgita.

— Aici e, zise Kitty abia răsuflând; acum ştiu prea bine că am urcat trei trepte ca să intrăm în casă, cum este aici.

Dar când Holmes şi Harry o urmară-n casă, ea-ncepu să se îndoiască din nou. Mansarda în care o dusese bărbosul cel negru se putea să fie, după părerea ei, şi-n altă casă.

Holmes însă nu fu de aceeaşi părere; el credea mai curând că se aflau pe urma adevărată.

Pe când Kitty tot se mai îndoia şi se uita încoace şi-n colo prin casă, el întrebă pe portar despre locuitorii ultimului etaj şi află că sus de tot, într-o mansardă, locuia de cinci săptămâni un bărbat, care mai înainte trăise cu nevastă-sa dar care după toate aparenţele, venise din vestul îndepărtat al ţinutului Baltimore-ului.

Descrierea pe care portarul o făcu chiriaşului se potrivi de minune cu aceea pe care o făcuse domnişoara Ellen Milles omului negricios. Portarul nu ştia cu ce se ocupa omul acela. El susţinea însă că trebuia să fie un om rău, căci se petrecuseră de mai multe ori scene grozave între el şi nevastă-sa şi de aceea sărmana femeie se despărţise de el şi luase altă casă, undeva, prin Baltimore. El se numea Jeremy Snowdon şi stătea prea puţin acasă; mai ales în zilele din urmă nu fusese văzut deloc. Holmes îi mulţumi pentru informaţiile date şi urcă împreună cu Harry şi cu Kitty. Abia ajunseră acolo şi fata se îndreptă, cu hotărâre, spre o uşă ce era încuiată pe dinăuntru.

— Ei, o întrebă Holmes, eşti sigură c-ai intrat prin uşa asta, în odaia omului cu barbă neagră?

— Well, Sir, sunt foarte sigură.

— Atunci să batem în uşă, urmă detectivul şi bătu de câteva ori cu putere. În sfârşit, când după câtva timp văzură că totul era liniştit în dosul uşii, Holmes scoase din buzunar cheia universală şi deschise uşa, ca fată să-şi aducă aminte bine că fusese adusă aici de către omul bănuit. Kitty aruncă o privire şi-şi aminti numaidecât că-n odaia aceea fusese adusă în noaptea de care era vorba.

După ce stabili asta, Holmes mulţumi fetei şi, spunându-i că criminalul s-ar putea fi ascuns în cameră, o făcu să plece imediat.

— Aşa, zise el zâmbind către Harry, în sfârşit, suntem singuri! El încuie uşa şi amândoi începură să cerceteze încăperea, care era mobilată numai cu lucrurile strict

necesare. Rezemat de un perete, se afla un dulap mare din lemn de brad, de modă veche. În faţa lui, pe peretele celălalt se afla o sobă de fier cu o tăblie pe care se putea găti. Aproape de sobă, observară un pat mic. În faţa ferestrei, se afla o masă de bucătărie, iar pe tăblia acesteia dedesubt erau mai multe vase de gătit. Lângă ea era o masă de spălat şi o găleată smălţuită. Mobilierul mai era întregit de un scrin şi câteva scaune stricate.

— Ei, nu e prea plăcut aici, zise Holmes, după ce se uită în fugă prin camera din mansardă. Îmi pot închipui spaima pe care au avut-o nenorocitele de victime, care, după ce nemernicul le aducea aici sus, erau puse să aleagă: ori să servească poftele lui perverse, ori să fie omorâte.

— Va să zică, eşti convins, maestre, zise Harry, că de data asta avem de-a face cu un astfel de ucigaş?

— Fără nici o îndoială, acest ucigaş pervers de băieţi a fost îndemnat să săvârşească crimele groaznice cu înclinaţiile sale sadice, din pofta de a vedea o viaţă sfârşindu-se în chinuri şi de a auzi gemetele şi horcăitul victimei omorâte. O dată ce victima ajungea aici sus, nimic nu-l era mai uşor decât să-i facă de petrecanie. M-ai înţeles, Harry? Te uiţi la mine mirat: se pare că din cauza zgomotului de-afară, abia-mi poţi auzi cuvintele.

Holmes se apropie de fereastră, o deschise şi aruncă o privire afară. El văzu o curte pătrată, mare, înconjurată de clădiri ca ale unei fabrici. Una din acele măcelării mari, cum se găsesc numai în America de Nord, funcţiona în acele clădiri. Şi zgomotul grozav al maşinilor ce tăiau mereu vitele şi carnea nu înceta nici noaptea, nici ziua. Şi era aşa de mare, încât ar fi acoperit orice strigăt în casa de peste drum, şi mai ales în mansarde. Deci nici un strigăt al victimei nu putea să-l stânjenească pe ucigaş. El, putea, fără teamă, să spargă şi să sfărâme oasele victimei.

Holmes se întoarse iar în încăpere. Privirile lui căzură pe masa de lângă fereastră. Pe ea se vedeau urme de sânge.

— Aici pe masa asta, zise el către Harry, s-a ciopârţit corpul sărmanului băiat.

— Şi-n găleata aceea care odată a fost plină cu apă, zise Harry, arătând cu mâna găleata smălţuită de lângă spălător, ucigaşul arunca, după toate aparenţele, bucăţile de cadavru, ca să nu răspândească urmele de sânge peste tot.

— All right, băiatule, asta-i şi părerea mea. Acum să cercetăm toate lucrurile mai de aproape. Eu tot mai cred că vom găsi aici părţile ce lipseau din cadavrul lui Charley Dauforth. Ia caută tu în scrinul de acolo, pe când eu voi cerceta în soba de fier. Soba joacă un rol mare în criminalistică; de multe ori ea slujeşte de ascunzătoare a urmelor criminale. Criminalii îşi închipuiesc că ce a distrus focul nu se mai poate recunoaşte uşor. Ei nu se gândesc că nimic nu se poate ascunde chimiei.

Zicând aceste cuvinte, el se apropie de soba de fier şi deschise uşa. Interiorul era plin de cenuşă. Locuitorul încăperii din mansardă trebuia să fi făcut de curând un foc mare. Detectivul aprinse felinarul electric şi la lumina lui cercetă de-amănuntul cenuşa şi cărbunii arşi în sobă. Eforturile lui fură în curând încununate de succes. Faţa lui exprimă bucuria unei izbânzi depline, căci în cenuşă descoperi rămăşiţa unui os. Holmes îl scoase repede din sobă, să-l cerceteze mai bine la lumina zilei şi abia a putut să-şi stăpânească o exclamaţie de mulţumire, căci recunoscu în acea rămăşiţă de os antebraţul ce lipsea cadavrul nenorocitului Charles Dauforth.

Dar şi Harry făcuse o descoperire importantă: sub o grămadă de rufe murdare ce se afla în sertarul de la mijloc al scrinului, era cămaşa băiatului, plină de sânge. Literele marcate pe ea, C. D., nu mai lăsau nici o îndoială că fusese a lui Charles Dauforth şi că într-adevăr acesta fusese omorât aici.

Pe când cei doi detectivi priveau cu luare-aminte corpurile delicte, nu observară că uşa dulapului, ce se afla în spatele

lor, se deschise încet de tot şi prin crăpătura ei se ivi o clipă chipul omului suspect.

Cu ochiul unei păsări de pradă, care vrea să se repeadă asupra victimei, omul acesta urmări fiecare mişcare a detectivului, ţinând în mâna dreaptă un revolver. Figura lui fu schimonosită de un rânjet drăcesc când văzu lucrurile pe care cei doi bărbaţi le găsiseră şi le cercetau cu încordare. Un moment păru că avea de gând să-şi descarce armă asupra lor, dar se răzgândi.

Gândul că zgomotul armei putea să-i alarmeze pe cei din casă îl făcu desigur să nu-şi îndeplinească intenţia criminală. Tot aşa încet, după cum o deschisese, el închise uşa dulapului la loc, ascuzându-se.

Nici Holmes şi nici Harry nu-l observaseră, cu toate că cel dintâi tresărise puţin la un moment dat.

— Mai înainte de a pleca de aici, zise detectivul învelind rămăşiţa de os carbonizată în cămaşa plină de sânge şi apoi totul într-o bucată mare de hârtie pe care a găsise pe scrin, înainte de a înştiinţa autorităţile poliţieneşti despre descoperirea pe care am făcut-o, aş mai vrea să văd toată încăperea mai îndeaproape. Poate că vom găsi aici niscaiva lucruri care, chiar dacă n-ar fi de cine ştie ce însemnătate, ne-ar putea sugera cine anume este ucigaşul său ce criminal se ascunde sub numele de, Snowdon şi Drogger Bill. Poate că în pat vor fi vreo câteva hârtii sau alte lucruri din care s-ar putea dovedi asta.

Sherlock Holmes se apropie de pat, vrând să se aplecă sub el.

— Opreşte-te, Harry, urmă Holmes, începând să vorbească în şoaptă, n-ai auzit un zgomot uşor dincolo de perete?

Harry dădu din cap fără să zică o vorbă. După o clipă, Holmes ajunse din câţiva paşi mari, fără zgomot, la perete şi amândoi ascultară un moment, fără măcar să sufle. Dar peste tot era linişte!

După ce trecură câteva minute fără ca zgomotul să se mai repete, Holmes bătu în perete cu cheia universală, pe care

o purta întotdeauna în buzunar. Deodată se auzi un zgomot sec.

— Nu ţi se pare şi ţie, Harry, întrebă el pe ucenicul său, că în dosul acestor scânduri se mai află încă o cameră, ce ţine tot de locuinţa ucigaşului?

— Desigur, cu toate că nu se vede nicăieri nici o uşă. Fără să răspundă ceva, Holmes se îndreptă spre dulap şi îi arătă uşa cu o privire plină de înţeles.

— Scoate revolverul, îi şopti el lui Harry, voi deschide uşa şi dacă vei auzi vreun zgomot în dulap, după ce-l voi deschide, să tragi imediat, căci atunci cel care a pricinuit zgomotul de adineauri este ascuns înăuntru; şi cine ar putea fi altul decât cel căutat?

Harry se pregăti să tragă şi luă poziţie ca să poată ţinti în dulap, prin crăpătura uşii. Dar când maestrul său deschise uşa cu precauţie, găsiră dulapul gol.

Holmes apăsă într-un anumit loc al dulapului şi peretele din fund al acestuia se deschise.

Cei doi detectivi mai stătură un moment nemişcaţi şi numai când în încăperea alăturată nu se mai auzi nici un zgomot suspect, îndrăzniră să intre. Aici domnea un întuneric de nepătruns.

Cu tot curajul lor, detectivii nu îndrăzniră să înainteze mai departe prin întuneric, căci s-ar fi putut în orice moment să fie doborâţi de către ucigaş.

După ce amândoi îşi aprinseră felinarele electrice, având barem atâta lumină cât să poată vedea locul şi încotro să se învârtească, ei cercetară toată încăperea.

Dacă descoperirile lor de până acum nu i-ar fi încredinţat îndeajuns că dăduseră peste ascunzătoarea unui criminal groaznic, apoi cele ce aflară în camera aceasta le adusese cea mai deplină siguranţă. Într-adevăr, într-un colţ era o grămadă de fel de fel de obiecte pungăşite, adică unelte din spargeri. Dar ceea ce interesă mai mult pe cei doi detectivi erau nişte portrete, atârnate pe pereţi: fotografii

îngălbenite ale unor băieţi tineri şi frumoşi, precum şi un portret al unei perechi, în haine de nuntă.

Amândoi detectivii studiară cu băgare de seamă pe omul din fotografie.

— Ce zici tu, Harry, întrebă detectivul, fotografia asta nu l-o fi reprezentând, bineînţeles cu mult mai tânăr, pe omul pe care-l căutăm?

— Se prea poate, răspunse Harry, pe vremea aceea se vedea că individul nu purta peruca neagră de acum şi nici nu se vopsise cu negru pe obraz. Atunci mai avea părul roşu ca focul.

— Cred c-ar fi bine să luăm fotografia cu noi, zise detectivul. În caz că nu l-am găsit pe criminal în persoană, ea ne-ar putea ajuta poate să dăm de urma nevestei lui. Apoi mai puse mâna pe cele câteva scrisori ce se aflau pe jos. Şi acum să ne uităm mai cu băgare de seamă la tavan, căci flăcăul care desigur c-a fost adineauri aici trebuie să fie ascuns pe undeva. După părerea mea, nu se poate să o fi şters decât pe acoperiş care-i aproape de tot, deasupra capului nostru.

Agăţându-se de căpriori, el ajunse repede la deschizătura ce dă afară pe acoperiş şi al cărei capac îl ridică cu uşurinţă.

— Vulpea s-a furişat prin gaura asta, zise Holmes. Probabil că se va întoarce tot pe aici, ca să vadă dacă musafirii nepoftiţi se mai află tot în ascunzătoarea sa şi dacă nu cumva l-au prădat de tot.

El ridică cu prevedere uşiţa din tavan şi se uită afară.

— Într-adevăr, în faţa mea se întinde un loc de plimbare pe acoperişuri. Văd şi coşuri multe şi mari, după care tâlharul s-a putut ascunde uşor, spre a ne pândi. De aici se poate uşor, plimbându-te pe acoperişuri, să ajungi la o altă uşiţă, iar de acolo într-un pod al unei case străine, de unde să cobori în stradă, fără să fii băgat în seamă. Aş avea chef să mă iau după omul nostru şi să fac o plimbare pe acoperişuri

dar, din anumite motive, cred că e mai bine să las asta pentru mai târziu.

Zicând aceste cuvinte, Holmes închise uşiţa şi sări jos, pe pardoseala camerei unde se aflau.

— N-ar fi bine, maestre, întreba atunci Harry, s-aşteptăm aici sau în odaia cealaltă, întoarcerea criminalului?

— Desigur, băiete, răspunse Holmes, m-am gândit şi eu la asta; dar cred c-ar fi mai bine să ne arătăm un moment jos, în stradă, să ne vadă criminalul care desigur că stă pe acoperiş şi se uită în toate părţile, spionând împrejurimile. Cum soarele n-a apus încă, o să creadă că e mai bine să nu se întoarcă în odaia lui şi probabil c-o să aştepte până ce s-o întuneca. Până atunci, noi ne vom putea întoarce fără să fim văzuţi de cineva.

— Planul acesta e minunat, răspunse Harry, urmând pe maestrul său, care trecu în odaia de alături.

Cei doi detectivi stătură un moment aici, apoi părăsiră ascunzătoarea ucigaşului, încuind uşa în urma lor.

CAPITOLUL V – Lupta din mansardă.

După ce Holmes şi Harry se plimbară mai mult timp, după cum le fusese vorba, împrejurul casei şi se arătară chiar în curte, ieşiră apoi printre clădirile fabricilor de alături şi se întoarseră încă înainte de apusul soarelui în camera de la mansardă a criminalului.

Cum acesta putea să intre în locuinţa lui prin două părţi, ei se hotărâră să se despartă pentru câtva timp.

— Tu, Harry, zise Holmes ucenicului său, vei sta la pândă în odaia aceasta din faţă, iar eu voi face tot aşa în odaia cea mică de-alături. Cel care va auzi ceva suspect sau va avea nevoie de celălalt să bată numaidecât în perete. Fii cu ochii în patru, Harry, şi gata în orice moment pentru atac; căci spre a-i uşura criminalului sau vreunuia din tovarăşii lui o eventuală vizită a locuinţei lor, vom lăsa uşa din faţă deschisă. Altfel s-ar putea ca vreunul din ei să-o deschidă repede şi să năvălească asupra ta.

— Voi sta la pândă, ca o santinelă, îl asigură tânărul detectiv ai cărui ochi străluceau de bucurie că avea un rol aşa de important în aventura ce se pregătea. Să nădăjduim că n-o să stăm mult la pândă.

Holmes trecu prin dulap în camera de-alături şi se aşează pe o saltea stricată ce se afla pe jos, aproape de deschiderea din tavan. Răbdarea lui Holmes şi a lui Harry fu pusă la grea încercare, în gaura aceea întunecoasă, dar ea nu slăbi nici un moment.

Ei aşteptară cu cea mai mare încordare vreun ceas apariţia lui Snowdon. Oare mişelul mirosise că Sherlock Holmes şi Harry Taxon se întorseseră să-l ia în primire? Se părea că era aşa, căci nici Harry nu dăduse vreun semn de viaţă. Se vedea că nici el nu văzuse nimic în postul de observaţie.

Noaptea trebuia să se fi lăsat de mult, o noapte vijelioasă în adevăratul înţeles al cuvântului.

Furtuna ce ameninţa încă de când se plimbau pe stradă se dezlănţuise. Vântul sufla cu putere pe deasupra acoperişului sub care cei doi detectivi stăteau la pândă şi pătrundea în cameră printre crăpături, iar când începu să cadă o ploaie grozavă adevărate torente de apă năvăliră prin crăpăturile tavanului. În camerele întunecoase se răspândi o umezeală grozavă şi mai ales în cea în care se afla acum Sherlock Holmes, toate lucrurile se udară.

Detectivul se văzu silit să se scoale de pe salteaua care se udase. El tocmai voia să-l întrebe pe Harry dacă încăperea în care stătea rămăsese uscată, când un tunet înfricoşat, urmat de un fulger orbitor îl opriră pe loc. În acelaşi timp, simţi un curent puternic de aer pătrunzând prin uşiţa tavanului, care tocmai fusese deschisă.

Ochii detectivului se îndreptară îndată spre deschizătura tavanului. Apoi se ascunse după o mobilă, fără să facă nici cel mai mic zgomot. Cel aşteptat sosise.

Criminalul se uită cu multă prevedere prin crăpăturile uşiţei. El ascultă cu cea mai mare încordare, ţinând încă în

mână capacul pe care-l ridicase, gata la cel mai mic zgomot să se retragă şi să-l închidă la loc.

Abia după ce crezu că putea fi sigur, deschise de tot uşiţa şi sări jos, în camera întunecoasă. El era acum aşa de aproape de Sherlock Holmes încât acestuia îi trebui mare stăpânire de sine ca să nu sară asupra lui. Mâinile lui Sherlock Holmes se întinseră să-l apuce, dar în ultimul moment el îşi schimbă planurile, căci mai înainte de a-l prinde pe criminal, voia să vadă ce avea de gând să facă acolo.

Individul se îndreptă îndată spre colţul unde se aflau instrumentele de spargere.

„Ah! Se gândi Holmes, vrea să mai facă o nouă afacere şi-şi caută instrumentele trebuincioase. Dar nu trebuie să-l las să ajungă până acolo. Dacă mişelul va pune mâna pe vreo daltă sau alt instrument, voi fi mai slab decât el şi-mi va fi mai greu să-mi apăr pielea.”

În acel moment se auzi o bătaie uşoară în perete. „Doamne, oare, tocmai în momentul acesta să fi venit cineva şi la Harry? Sau poate că Harry auzise săritura de pe acoperiş a lui Snowdon şi prin bătaia aceea voia să-l întrebe pe Holmes dacă avea nevoie de ajutorul lui?”

În tot cazul, bătaia aceea nu era tocmai pe placul detectivului, căci o auzise şi Snowdon, fără nici o îndoială. Într-adevăr, Holmes îl văzu cum tresare şi se codeşte un moment, neştiind ce să facă. Dar îndată ce se auzi în odaia de alături un al doilea zgomot, pricinuit de o uşă ce se închidea, acesta sări direct la uşa secretă a dulapului să treacă în odaia de alături. Dar n-ajunse să-şi îndeplinească gândul, căci în acel moment în care împingea uşa, Holmes, dintr-o săritură de panteră, fu în spatele lui.

Omul, luat prin surprindere, scoase o înjurătură sălbatică. Apoi, cu putere uimitoare şi cu o dibăcie nemaivăzută, căută să se scuture de cel care-l atacase, dar acesta îl apucase de gât şi-l ţinea bine. Încă vreo câteva clipe şi criminalul era să fie strangulat.

Deodată însă acesta se aruncă pe spate cu toată puterea corpului său, aşa ca Holmes căzu greu cu capul pe o unealtă de fier, ce se afla în cale şi fu un moment ameţit. Criminalul se folosi de momentul acesta favorabil, îşi adună toate puterile şi scăpă din mâinile detectivului. Apoi apucă o pârghie groasă de fier şi vru să zdrobească capul lui Sherlock Holmes, care tocmai se ridica de jos.

Dar ochii detectivului, care se pare că vedeau tot atât de bine prin întuneric ca şi la lumina zilei, observară că Snowdon apucase fierul primejdios şi, mai înainte ca acesta să-l ridice în aer, apucă şi el un ciocan şi se pregăti să facă acelaşi lucru ca Snowdon. Astfel Holmes îşi ridică şi el în aer unealta grea, dar Snowdon scăpă, dându-i o lovitură dibace.

Holmes căzu iar la pământ şi acum începu o luptă grozavă între cei doi oameni, în mijlocul întunericului de nepătruns ce domnea în încăpere. Ei se rostogoleau la pământ, răsuflând din greu, căci când unul era mai tare, iar după un moment, celălalt.

Se luptau ca două fiare gata să se sfâşie, dar niciunul nu izbutea să-l învingă pe celălalt, amândoi având o putere egală.

În sfârşit Holmes reuşi să-şi apuce stiletul şi făcu o tăietură puternică în umărul potrivnicului său. Atunci criminalul îi dădu drumul cu un strigăt de durere. Apoi, sărind în sus, se repezi spre deschizătură şi, mai înainte ca detectivul să-l poată urma, Snowdon se ridică pe bârne cu iscusinţa unei pisici şi ieşi afară prin uşiţa lăsată deschisă.

Pe când se mai afla încă cu picioarele atârnate în odaie, ţinându-se numai cu mâinile de marginea ferestrei, Holmes se repezi asupra lui să-l apuce şi să-l tragă înapoi în cameră. Şi desigur c-ar fi reuşit s-o facă, dacă criminalul încercat nu ar fi prevăzut gândul şi nu i-ar fi dat o lovitură cu piciorul în frunte.

Stăpânindu-şi durerea, Holmes îşi duse mâinile la frunte; în timpul acesta Snowdon reuşi s-ajungă pe acoperiş

nevătămat.

Detectivul slobozi numaidecât un glonţ de revolver în urma lui Snowdon, care însă îi răspunse cu un râs batjocoritor.

— Mişel blestemat! Scrâşni detectivul, te voi urmări chiar şi până-n iad!

El făcu o săritură şi se prinse de bârne, apoi vru să se urce pe acoperiş. Dar în acelaşi moment, capacul deschizăturii îi căzu în cap şi în acelaşi timp auzi pe Snowdon alergând grăbit pe acoperiş, spre casa vecină.

CAPITOLUL VI – O plimbare primejdioasă.

Lovitura cu capacul greu ar fi fost desigur mortală dacă Holmes n-ar fi avut sub pălărie o placă de oţel ce-I ferise până atunci de mult lovituri. El nu fu decât puţin ameţit şi izbuti s-ajungă pe acoperiş, unde se opri câteva minute, pentru a-şi recăpăta judecata-i rece şi a se gândi la goana primejdioasă care urma.

Situaţia era îngreunată şi de vijelia ce se dezlănţuise şi mai tare, urlând cu furie. Cerul nopţii era încărcat de nori grei, aducători de vijelie; tunetul bubuia fără încetare; fulgerele străluceau, iar vântul sufla cu atâta putere peste acoperişuri, încât era foarte periculos să umble cineva pe marginea lor.

În fiecare moment, detectivul putea să fie aruncat de furia vântului în întuneric; dar ploaia ce-i uda şi-i răcorea fruntea îl făcu în stare să întreprindă urmărirea primejdioasă a criminalului.

Cu tot vântul care în momentul acela se înteţise mai tare şi suflă cu furie, el călcă pe jgheabul de tinichea ce se întindea de-a lungul acoperişului şi care se îndoi sub greutatea lui.

Cu o îndrăzneală nebunească, Holmes alergă pe marginea prăpastiei ameţitoare şi izbuti s-ajungă la capătul acoperişului; aici luă o hotărâre eroică şi, dintr-o săritură, fu pe acoperişul casei vecine. Cum acesta era ud, greutăţile urmării se măriră şi mai mult.

Holmes se hotărî să-şi adune toată energia spre a pune mâna pe criminal, chiar pe acoperişul acela, orice i s-ar fi pus în cale. Căci, după cum se încredinţase, criminalul se afla încă pe acoperiş. Îl văzuse chiar atunci că dispăruse în dosul cupolei de sticlă ce se înălţa în mijlocul acoperişului, cupolă construită să lumineze până ia etajul de jos.

Detectivul puse mâna pe revolver. Mai avea încă patru gloanţe pe care le putea trage asupra lui Snowdon şi dorea să-i găurească puţin pielea, dacă el alerga spre cupola împrejmuită de un grilaj de fier subţire. Şi într-adevăr criminalul, care se afla la pândă în dosul cupolei, sări atunci repede în sus, spre a năvăli asupra lui Holmes, tot cu revolverul pregătit. Liniştea fu tulburată de zgomotul a cinci sau şase gloanţe trase repede unul după altul, dar în întunericul acelei nopţi vijelioase nici un luptător nu izbuti să nimerească ţinta. Furios, Snowdon îşi aruncă atunci armă ca să se lupte cu potrivnicul său cu mâinile goale sus, pe acoperiş. Dar aceasta convenea de minune lui Holmes, căci şi el era un boxer bun şi chiar luase mai multe premii.

— Come in! Zise vesel către potrivnicul său, vei vedea că n-ai făcut alegerea potrivită!

Şi numaidecât el lăsă să cadă o ploaie de lovituri furioase în capul lui Snowdon.

Dar Holmes avea de-a face cu un inamic tot aşa de iscusit şi puternic ca el căci şi acesta părea iniţiat în toate şmecheriile luptei şi pară într-un chip minunat loviturile pe care Holmes voia să i la aplica, mai ales în regiunea stomacului. În sfârşit Snowdon slăbi un moment şi în clipa următoare căpătă o astfel de lovitură în partea de jos a corpului încât îşi pierdu şi vederea, şi auzul, căzând pe spate, rostogolindu-se peste grilajul scund al cupolei.

Zgomotul grozav al geamurilor sparte, ce se prăbuşiră în adâncime, fu acoperit de strigătul de moarte al criminalului care cădea de pe acoperiş în casă, de la o înălţime de patru etaje.

Holmes vru să se aplece peste grilaj şi să se uite în jos prin geamurile sparte, ca să se încredinţeze dacă Snowdon murise, când auzi o împuşcătură în spatele! Ui, iar când se întoarse, un glonţ trecu la un milimetru de capul lui. Spre marea lui mirare, el văzu că de pe acoperiş se deschideau o mulţime de ferestruici prin care ieşeau oameni cu felinare în mâini. Ei săriră din toate părţile asupra lui Holmes, scoţând înjurături sălbatice. Desigur că ei îl socoteau un spărgător primejdios, ba poate chiar ceva mai rău.

Împuşcăturile trase pe casa vecină le atrăseseră atenţia şi observară că se petrece ceva neobişnuit deasupra capetelor lor. Acum însă spargerea geamurilor cupolei, lupta ce se petrecuse puţin mai înainte lângă ea şi prăbuşirea lui Snowdon înăuntrul casei, toate acestea li se părură atât de ciudate încât crezură numaidecât că aveau de-a face cu nişte spărgători care îşi aleseseră tocmai această noapte vijelioasă pentru a-şi săvârşi fărădelegile.

Dar oamenii din Baltimore, şi mai ales cei din cartierul acesta, erau nişte oameni hotărâţi. Nimeni nu putea să glumească cu ei, şi locuitorii casei cu cupolă dovediră numaidecât aceasta căci fără s-asculte explicaţiile lui Sherlock Holmes I-ar fi sfâşiat de viu, dacă el nu s-ar fi priceput să scape datorită îndrăznelii şi dibăciei lui.

Văzând prea bine că era să se facă moarte de om, mai înainte de a-i putea face pe oamenii aceia turbaţi să înţeleagă că nu era vinovat, Holmes sări cu paşi mari peste acoperişul umed şi se îndreptă spre casa vecină.

Dar cum urmăritorii se luară după el, descărcând mereu focuri de revolvere, el văzu că drumul spre odaia lui Snowdon era blocat. Nu-i mai rămase altceva decât să facă o încercare disperată, mai mult decât îndrăzneaţă, de a coborî de pe acoperiş în curte pe burlanul de ploaie. Urmăritorii lui scoaseră un nou strigăt de furie când îl văzură că se apleacă spre acoperiş şi ţinându-se cu putere de burlan, flutură câteva momente în aer, între cer şi pământ; apoi găsind un sprijin pentru picioare, începu să

coboare pe burlan cu iscusinţă şi experienţa unui acrobat din cei mai buni.

Holmes coborî de-a lungul burlanului de ploaie în mijlocul tunetelor asurzitoare şi al fulgerelor orbitoare. Dar coborârea lui nu rămase neobservată. Pe toate coperişurile şi chiar în curte, năvăliseră o mulţime de măcelari care îl zăriseră pe Holmes. Astfel, mai înainte de a ajunge la pământ, el văzu că şi aici i se pregătea aceeaşi soartă cu care-I ameninţaseră oamenii de pe acoperiş. Numai dacă Harry ar fi fost acolo să-I recunoască!

Holmes se temu că legitimaţia pe care i-o dăduse prefectul poliţiei nu avea să-i fie de nici un folos fată de bestiile acestea de măcelari, care ameninţau cu braţele goale şi vânjoase.

Din fericire pentru el, acest zgomot neobişnuit atrăsese câţiva poliţişti de la secţia de poliţe din apropiere şi aceştia izbutiră să înfrâneze furia oamenilor din curte, până când Holmes putu să-şi arate identitatea. În câteva cuvinte, el explică funcţionarilor motivul primejdioasei lui coborâri de-a lungul burlanului.

Aceştia abia îşi puteau crede urechilor. Aşadar, chiar în apropierea lor, la o depărtare de numai câteva case de secţia de poliţe, îşi avea ascunzătoarea criminalul băieţilor, care băgase groaza şi spaima în tot oraşul şi chiar în oraşele din împrejurimi! A trebuit să vină detectivul din Londra să-I descopere pe acest ucigaş mizerabil. Poate că cel puţin acum aveau să reuşească, sub conducerea lui Sherlock Holmes, să-I prindă pe presupusul Snowdon.

Sherlock Holmes nu prea credea că Snowdon să fi scăpat cu viaţă din căzătura aceea grozavă de la o înălţime aşa de mare.

Dar nu mică le fu mirarea tuturor celor care îl însoţeau când pătrunseră în vestibulul casei de alături, în care dădea cupola de sticlă, şi nu-I găsiră pe criminal!

Oricât de necrezut părea lucrul acesta, dar nu se putea altfel presupune decât că ucigaşul, în cădere, se agăţase cu

o mână de candelabrul uriaş ce lumina vestibulul şi scările. De aici el îşi găsise un drum şi ieşise cu bine afară. Astfel, Holmes şi poliţiştii se gândiră să continue cercetările.

Detectivul era nervos. Dacă I-ar fi avut măcar pe Harry lângă el! Dar unde rămăsese oare tânărul? Dacă ar fi avut şi el o aventură ca a lui?

CAPITOLUL VII – Triumful lui Harry.

Harry, auzind zgomotul ciudat ce se făcuse dintr-o dată în încăperea vecină, se gândi imediat să alerge în ajutorul maestrului său, căci i se păruse că cineva sărise pe ferestruica tavanului din cameră.

Cum însă maestrul său nu-i făcuse semnul convenit, el renunţă la gândul acesta. Nu ştia dacă Holmes nu bătuse în uşă, numai că el să nu intre în acel moment, căci se putea ca prin intrarea lui necugetată să-i strice cine ştie ce plan detectivului şi acesta l-ar fi costat prea mult pe Harry, care nu voia cu nici un preţ să-l supere pe maestrul său.

Îndată ce îi apăru ocazia să dea semnalul hotărât, auzi apropiindu-se de uşă nişte paşi uşori de femeie, care se opri lângă uşă, probabil să asculte, şi care îşi apăsă mâna încet pe clanţă.

Harry se ascunse după dulapul cel mare, aşteptând cu încordare intrarea persoanei misterioase.

Nu trecură nici câteva secunde şi uşa se deschise încetişor, iar în prag se ivi o femeie înaltă, slabă, îmbrăcată în nişte haine de culoare închisă. Dar în odaie era aşa de întuneric, că Harry nu putu s-o recunoască pe femeia care se oprise în prag.

Deodată însă, boltă neagră de nori fu străbătută de un fulger ce lumină o clipă odaia şi pe femeia din uşă. Astfel Harry putu vedea în fugă figura palidă şi îngrozită, cu trăsăturile schimbate de spaimă, a unei femei care părea să facă parte din lumea bună şi el fu cuprins de o mare agitaţie, căci îşi aduse aminte numaidecât de femeia nenorocită pe care o văzuse în haine de mireasă, la braţul lui Snowdon, în fotografia din camera de alături.

Oare ce-o hotărâse pe femeia aceasta care, după spusele portarului, se despărţise de mult de bărbatul ei, din pricina brutalităţii lui, să vină aici cu toată oră târzie şi cu toată vijelia de afară? Oare ce legături mai avea cu criminalul? Desigur, aşa trebuie să fie, şi numai dorinţa de a vorbi cu bărbatul ei o adusese aici.

Dar ştia ea oare că Snowdon era un criminal atât de primejdios şi că vărsase aici sus, în această mansardă mizerabilă, sângele nevinovat al lui Charley Dauforth şi poate chiar şi pe cel al celorlalţi băieţi ucişi?

Harry se gândi să-l înştiinţeze numaidecât pe maestrul său de această vizită neaşteptată şi bătu încet în perete. Această lovitură era cea care contrariase atât pe Holmes fiindcă fusese auzită şi de Snowdon. Apoi Harry se hotărî repede şi se îndreptă spre femeie, tocmai în momentul când un nou fulger lumină odaia.

Un strigăt înăbuşit de groază ieşi din gura femeii care rămase încremenită în pragul uşii dar îndată după aceea ea se retrase, închise uşa şi o luă la fugă. Harry Taxon o urmări numaidecât. Lucrurile se petrecură aşa de repede, că el nu mai auzi nimic din lupta ce se încinsese, în acelaşi moment între Holmes şi Snowdon. Tânărul detectiv ştia să alerge de minune; totuşi îi fu greu să se ţină după femeia palidă.

Ştia că Holmes va da o mare importanţă faptului că a pus mâna pe presupusa nevastă a ucigaşului de copii căci, după toate probabilităţile, ea ar fi fost cea mai în stare să dea informaţii preţioase asupra criminalului. De aceea, el nu voia cu nici un preţ s-o scape din mână. Harry alergă în urma ei printr-un şir de străzi până când în sfârşit aceasta se opri abia suflând, la intrarea unei fundături, unde nu mai avea să fugă mai departe.

— Cine eşti? O întrebă Harry, care şi el abia mai răsufla şi o apucă de mână trăgând-o în fundătura tăcută şi singuratică, ca să poată vorbi cu ea netulburat. Nu eşti doamna Snowdon, soţia omului care locuieşte în mansarda sărăcăcioasă în care voiai să intri adineauri?

Femeia tăcu. Se vedea că spaima o amuţise.

— Vorbeşte, stărui tânărul detectiv, ce motiv te-a făcut să-l vizitezi pe soţul dumitale?

— De ce mă întrebi şi ce te îndreptăţeşte să-mi pui aceste întrebări? Exclamă în sfârşit femeia.

— Sunt detectiv, răspunse Harry. Nu ştii oare ce bănuieli planează asupra bărbatului dumitale, Snowdon?

— De unde ştii că eu sunt doamna Snowdon?

— Fotografia dumitale şi a soţului în haine de nuntă, din încăperea cea mică, nu lasă nici o îndoială despre asta. Te plâng, doamnă, că după cât se pare mai ai simpatie pentru un om menit să fie spânzurat... Te-ai despărţit de mai mult timp de el; de ce voiai acum să-l vezi iar?

— O, Dumnezeule mare! Gemu femeia. Vorbele pe care le aud acum din gura dumitale îmi întăresc bănuiala pe care o aveam împotriva lui, de când am văzut anunţul afişat la poliţie în toate colţurile şi pe toate străzile. O, spune-mi, domnule, e adevărat că el l-a omorât pe Charley Dauforth? Căci m-am dus în ascunzătoarea din Barklay Street numai ca s-aud din gura lui Jeremy... Aşadar, el este ucigaşul?

— Da, doamnă răspunse Harry.

Femeia abia mai putea respira de groază.

— Aveţi dovezi? Întrebă ea apoi, înfricoşată.

— Cele mai zdrobitoare!

Ochii tânărului detectiv se aţintiră, la aceste cuvinte, cu pătrundere pe faţa palidă a femeii, luminată de lumina tremurătoare a felinarului lângă care stătea.

În momentul acela fata ei strălucea de bucurie.

— Se pare, urmă Harry, că această informaţie te-a mulţumit şi că m-am înşelat când am zis că simpatia pentru bărbatul dumitale te hotărâse să te duci la locuinţa lui.

— Dovedeşte-mi, domnule, răspunse femeia repede, că Jeremy e într-adevăr ucigaşul micului Dauforth şi vei afla şi dumneata de la mine, dar în alt loc, mai mult chiar decât doreşti să ştii. Ha, ha! Râse ea cu amărăciune, eu să am simpatie pentru sceleratul acela?

— Îţi voi da dovezi, răspunse Harry repede; ele sunt în pachetul acesta.

— Atunci vino cu mine, domnule! Zise femeia apucându-l pe Harry de braţ. Peste câteva momente, vei afla motivul care m-a îndemnat să mă duc la locuinţa soţului meu.

Ea îl trase pe Harry după ea şi coti iar în strada principală. Aproape de gara Camden, ale cărei lumini se vedeau în depărtare, se opriră în faţa unei case cu un etaj.

— Am ajuns, îi zise femeia lui Harry.

Ea deschise uşa casei şi amândoi intrară într-o odaie luminată slab. În momentul acela, o uşă ce dă în ea se deschise.

— Ei, Mabel, întrebă o femeie de vreo treizeci de ani, care se ivi în pragul uşii foarte îngrijorată, ce veşti aduci? Bănuiala ta era îndreptăţită?

— Domnul acesta ţi-o va dovedi, zise femeia care răspunse la numele de Mabel, arătându-l pe Harry, pe care cealaltă abia acum îl observă cu mirare. Te rog, domnule, se adresă ea tânărului detectiv, să intrăm în această cameră. Aş vrea să te prezint surorii mele, doamna Ruth Dauforth, pentru care, mai ales, am făcut drumul până în strada Barklay.

— Doamna Dauforth? Zise Harry Taxon îndreptându-şi privirile cu uimire când la una, când la alta, sunteţi surori?

— Dar de ce pui această întrebare?

— Dar se vede bine, de la prima vedere, că sunteţi surori după asemănarea pe care o aveţi. Ce înlănţuire ciudată de împrejurări mă face să găsesc aici două doamne, care nu sunt în legătură cu numai cu ucigaşul, ci şi cu victima? Oare asta să aibă vreo legătură cu crima?

— Sunteţi criminalist, domnule, nu-i aşa? Întrebă Ruth Dauforth; deci nu mă mir că vă exprimaţi o asemenea părere! Vezi, Mabel, avea ori n-avea dreptate bărbatul meu să cadă într-o asemenea capcană? Voiam să-l conving, făcându-l să creadă că nimeni nu va crede că el, unchiul lui Charley, este ucigaşul copilului nevinovat, dar n-a vrut să m-asculte. Tocmai că suntem înrudiţi! Zicea el, tocmai pentru

că, după moartea lui Charley, eu sunt moştenitorul cel mai apropiat al fratelui meu, se va crede că i-am luat viaţa! Şi după asta a fugit ca un nebun, nu ştiu încotro, şi mă tem să nu-şi fi luat zilele… Şi ca să vă vorbesc numai de mine, vezi, Mabel, nu ţi-am spus tot adevărul, nu ţi-am povestit ce purtare ciudată a avut fratele bărbatului meu, tatăl lui Charley, faţă de mine, când a fost azi-dimineaţă la noi. Ar fi trebuit să fiu oarbă să nu observ că el s-a purtat astfel, fiindcă ne bănuia, pe mine şi pe bărbatul meu, de această crimă odioasă. De aceea am alergat la tine, dragă soră, să-ţi cad în genunchi şi să te rog să afli dacă nu cumva bărbatul tău, omul acela care deja are atâtea păcate pe sufletul lui, nu e vinovat de această crimă.

— Da, aşa e, răspunse doamna Snowdon, întorcându-se spre Harry, fiindcă nu bănuiam că Ruth va imita exemplul soţului ei, dacă nu va putea să-şi dovedească nevinovăţia în această crimă şi fiindcă chiar eu aveam bănuiala întemeiată că bărbatul meu era vinovat de toate crimele săvârşite în timpul din urmă în Baltimore m-am dus în strada Barklay. Şi acum dumneata, domnule, mi-ai putea arăta, după cum mi-ai făgăduit, dovada că Jeremy este cu adevărat ucigaşul lui Charley Dauforth. Te asigur incă o dată că nu voi avea nici o consideraţie pentru mişelul acela care mi-a nimicit toată fericirea vieţii mele!

„Iar dacă vei vrea, te voi duce şi la celelalte ascunzători pe care Jeremy le are aici în Baltimore.” Harry desfăcu pachetul, dar abia văzură cele două femei conţinutul lui şi scoaseră ţipete de groază. Ruth Dauforth recunoscuse, la prima vedere, într-un deget al mâinii carbonizate pe care Holmes o găsise în cenuşa din sobă, un inel mic de aur, cu o piatră de rubin roşu, pe care James Dauforth i-l dăruise odinioară fiului său. Ea îşi acoperi îngrozită faţa cu mâinile şi începu să plângă în hohote.

— Unde ai găsit toate astea? Întrebă Mabel, care abia se putea stăpâni să nu cadă, atât era de tulburată.

— În soba de fier din camera soţului dumitale, iar în scrin cămaşa însângerată. Uitaţi-vă aici, pe ea sunt cusute iniţialele C. D. Mai e nevoie şi de alte dovezi că Snowdon, cum se numeşte bărbatul dumitale, este ucigaşul lui Charley Dauforth?

— Nu! Nu! Zise Mabel, atât ajunge să rup pentru totdeauna şi cea din urmă legătură ce mă mai lega de soţul meu, pe care l-am iubit altădată cu atâta ardoare. Sângele nevinovat al copiilor trebuie răzbunat şi vă voi ajuta pe cât îmi vor îngădui slabele mele puteri.

— Atunci vino, zise Harry, învelind la loc braţul cadavrului, cămaşa şi fotografia, să-ţi îndeplineşti făgăduiala.

El îşi luă pălăria şi părăsi, împreună cu Mabel Snowdon, căsuţa în care se petrecuse această scenă. Harry se îndreptă repede spre strada Barklay, unde se află ascunzătoarea criminalului. Ardea de nerăbdare să-l informeze pe marele său maestru despre descoperirile pe care le făcuse. El era plin de mândrie, ştiind că maestrul său va fi mulţumit de el.

CAPITOLUL VIII – Ispăşirea crimei.

Harry şi însoţitoarea lui, Mabel Snowdon, tocmai ajunseseră în faţa casei din stradă Barklay, unde stătuse ascuns luni întregi ucigaşul de băieţi, când, spre marea lui mirare, tânărul detectiv auzi vocea cunoscută a maestrului său venind dinspre o poartă vecină. Apoi îi văzu pe Holmes ieşind împreună cu câţiva poliţişti pe uşa casei în care se află locuinţa ucigaşului. Ei fuseseră la mansarda lui Snowdon, de unde Holmes îşi luase haina pe care o lăsase acolo. Acum se pregăteau să se ducă la secţia de poliţie, ce se afla pe o stradă vecină, să-l informeze pe inspector despre descoperirea detectivului şi despre cele întâmplate în strada Barklay.

În acelaşi timp, Holmes voia să se intereseze la poliţie, dacă se aflase pe acolo ceva despre Harry Taxon. Îşi poate închipui oricine cât fu el de bucuros când dădu cu ochii de ucenicul său.

— Hei, băiatule, iată-te! Zise el mulţumit. Dar cine este doamna de lângă tine?

— Sunt fericit, maestre, să-ţi prezint pe doamna Mabel Snowdon, răspunse Harry cu mândrie.

Şi ochii lui se aţintiră, asupra feţei detectivului, spre a observa impresia pe care i-o face această femeie. Şi fu mulţumit pe deplin. Căci, cu toate că Sherlock Holmes nu lăsa de obicei să i se vadă pe faţă sentimentele lăuntrice, de astă dată însă ochii îi străluceau de bucurie.

— Atunci ne putem aştepta la mărturii importante în cazul Dauforth, zise Holmes îndreptându-şi ochii întrebători spre Mabel Snowdon.

— Într-adevăr doamna este hotărâtă să ne dea toate informaţiile asupra locuinţei probabile a celui pe care, după cât mi se pare, încă n-aţi putut pune mâna, cu toate că, judecând după zgomotul pe care l-am auzit în încăperea mică înainte de plecarea mea, am bănuit c-ai avut o întâlnire serioasă cu el.

— Din păcate, mi-a scăpat printre degete, răspunse Holmes. Dacă doamna cu care ai avut norocul să te întâlneşti şi despre care cred că este soţia criminalului e hotărâtă să ne facă vreo câteva mărturisiri împotriva lui, aceasta ne va aduce o mare bucurie. În cazul acesta, doamna ar trebui să fie aşa de bună să ne întovărăşească la secţie. Scenele agitate ce s-au petrecut aici în timpul absenţei tale, Harry, au atras, după cum vezi, o mulţime de curioşi şi deci n-ar fi cu putinţă să vorbim liniştiţi.

— Sunt gata să vă urmez, răspunse doamna Snowdon, cred că e de datoria mea să nu mai ascund autorităţilor ceea ce n-am spus până acum din consideraţie pentru soţul meu.

Doamna Snowdon îi însoţi pe cei doi detectivi şi pe poliţişti la biroul de poliţie cel mai apropiat, unde Holmes şi ceilalţi poliţişti fură uimiţi de mărturisirile pe care nenorocita de soţie a criminalului le făcu despre bărbatul ei.

Ea le zugrăvi cu durere viaţa plină de dureri şi de amărăciune pe care o dusese ani de-a rândul cu bărbatul ei, pe care la început îl crezuse un om cinstit, orbită cum era de dragoste. Dar el deveni în curând un om rău şi brutal. Cu toate acestea, fiindcă nu le ascultase pe rudele ei care se supăraseră, ea rămase cu el şi trăiră împreună timp îndelungat.

Dar Snowdon fu destituit din postul său de la banca unde lucra din cauza înşelătoriilor şi a deturnărilor şi de atunci căzu din ce în ce mai jos, până ce ajunse un criminal de rând.

— Încă din Texas, povesti nenorocita femeie suspinând şi vărsând şiroaie de lacrimi, mi s-a părut că Jeremy avea înclinări perverse către tineri şi băieţi, că avea predispoziţii sadice… Îmi mai aduc aminte cu groază că într-o zi am dat peste el tocmai când rupea capul unor porumbei şi bea sângele cald al păsărilor ucise. Aceasta mă hotărî atunci să fug de el şi am venit în Baltimore unde se afla sora mea, măritată cu domnul Bill Dauforth, un mic funcţionar de la gara Ohio. Dar în curând mă urmă şi Jeremy, pe care l-am întâlnit din întâmplare pe stradă. El mi-a jurat cu lacrimi fierbinţi, făcându-mi cele mai mari făgăduieli, că se va îndrepta şi va deveni un om cumsecade, dacă îmi voi lega viaţa iar de a lui, şi l-am crezut. Ne-am mutat amândoi în locuinţa sărăcăcioasă unde, după cum am aflat acum, s-a întâmplat după plecarea mea o crimă înfricoşătoare!… L-am oferit aproape tot ce mai rămăsese din averea mea pe care, silită de el, am ridicat-o de la bancă, încă de când eram în Texas. Îmi povestise că reuşise să capete un post, mic şi rău plătit, de copist la un avocat. Dar în curând am fost silită din nou, din pricina relei sale purtări şi a brutalităţii lui, să mă despart de el şi să mă mut în căsuţa unde l-am dus pe tânărul criminalist şi unde am găsit-o şi pe sora mea. Ea a avut grijă de mine când m-a văzut venind la ea, acum câteva săptămâni, lipsită de orice sprijin i-am descris chinurile mele; dar nu i-am mărturisit bănuiala

înfricoşătoare pe care o aveam asupra bărbatului meu, de când trăiam din nou cu el aici, în Baltimore.

— Bănuiai oare că Snowdon ar fi autorul tuturor acelor groaznice omoruri săvârşite în timpul din urmă în Baltimore? Întrebă Holmes.

— Nu, domnule, nu bănuiam deloc una ca asta, căci altfel aş fi înştiinţat numaidecât poliţia; bănuiam însă că Snowdon frecventa cercurile criminalilor, răspunse femeia. Într-o zi însă am descoperit că o ladă mare de lemn aflată în camera mică a locuinţei noastre din mansardă era plină de o mulţime de instrumente de spărgător; în afară de asta, vizitele prea dese ale unui om cu urechea dreaptă înjumătăţită şi care la prima vedere, nu părea tocmai o poamă bună, îmi dăduseră de bănuit… Într-o seară, când omul acesta a venit iar la soţul meu, crezându-se ne ascultaţi, avură împreună o convorbire lungă pe şoptite. Când au plecat, i-am urmărit şi am văzut că-şi îndreptau paşii spre locul defăimat din port, unde, cum am aflat mai târziu, veneau tot felul de criminali. A doua zi de dimineaţa am citit că se săvârşise în oraş o spargere mare la o bancă din cele mai însemnate. Şi cum Snowdon nu s-a întors acasă decât foarte târziu, după masă, bănuiala mi se păru întemeiata şi am fost aproape sigură că şi el fusese amestecat în acea spargere. După aceea, l-am mai văzut de multe ori ducându-se spre Locus-Point, la cârciuma marinarilor cu firma „Ancora de aur”… Acestea sunt mărturisirile pe care voiam să vi le fac, domnilor. Poate că veţi izbuti să găsiţi pe Snowdon, criminalul copiilor, în Locus-Point.

— Ancora de Aur” este un local pe care poliţia îl cunoaşte de mult ca pe un loc de întrunire al tâlharilor, răspunse funcţionarul de la poliţie. Dar mai multe razii făcute acolo n-au dat nici un rezultat căci fără îndoială criminalii care se duc acolo sunt înştiinţaţi întotdeauna de venirea poliţiei. Din nenorocire, există şi în poliţia noastră indivizi care au legături cu lumea interlopă. Cu toate acestea, se pare că

lucrul cel mai bun ar fi să facem o nouă razie la „Ancoră de Aur”

— Bineînţeles, răspunse Holmes, sunt cu totul de părerea dumitale şi nădăjduiesc că, dacă vom avea destulă prevedere, ucigaşul va cădea în noaptea aceasta în mâinile noastre. Vor fi de ajuns câţiva poliţişti buni pentru a-l prinde nu numai pe criminalul grozav care mi-a scăpat astă-seară, dar şi pe ceilalţi tâlhari care îşi au ascunzătoarea la „Ancoră de Aur”

Poliţistul fu de aceeaşi părere cu Holmes şi-n curând plănuiră totul. După câteva minute, pe când doamna Snowdon se întorcea acasă, o mică trupă de zece poliţişti, întovărăşită de cei doi detectivi londonezi, se îndrepta spre Locus-Point.

Când ajunseră aproape de cârciuma „Ancora de Aur”, Holmes hotărî cu conducătorul micii trupe de poliţişti, toţi înarmaţi cu revolvere, să-l lase pe el şi pe Harry să intre singuri în localul suspect şi să-l urmeze numai după ce-l va chema printr-un semnal anume hotărât, din fluier.

Apoi el şi cu Harry se duseră pe o stradă dosnică şi întunecoasă, prin care, după părerea lor, se putea intra în odăile din dos ale unei case singuratice din port, în care se aflau sălile cârciumii marinarilor, încă atât de frecventată la o oră aşa de târzie. Bănuiala lui nu-l înşelase.

După ce străbătură stradă întunecoasă, cei doi ajunseră la un zid nu tocmai înalt ce împrejmuia curtea localului „Ancora de Aur”. Cu puţină osteneală, cei doi detectivi reuşiră să se caţere pe zid şi să sară apoi în curtea întunecoasă. Aici, atenţia le fu atrasă la început de o lumină ce ieşea printre obloanele unei ferestre de la o încăpere de la etajul de jos, ce dă în curte.

Ei se furişară fără zgomot până la fereastră şi ce văzură prin crăpăturile obloanelor le spori şi mai mult agitaţia. Apoi se îndreptară repede spre uşa din dos a casei, pe care o deschiseră numaidecât.

Dar oricât de încet sfărâmaseră ei broasca uşii şi pătrunseseră înăuntru, cel care se afla în camera din dos trebuia să fi auzit zgomotul, căci, mai înainte ca cei doi detectivi să fi ajuns la uşa ei, obloanele ferestrei se deschiseră deodată şi un om înalt şi slab, cu barbă roşie, cu faţa palidă ca moartea şi braţul strâns legat, sări în curte. Apoi, tocmai în momentul când Holmes şi Harry năvăliră afară după el, acesta dispăru printr-o fereastră a pivniţei.

— După el, zise detectivul şi, fără să mai stea mult pe gânduri, sări prin această fereastră a pivniţei, dar aşa de încet încât Harry, care-l urmase numaidecât, fu cât pe-aici să-i sară în cap.

Ajungând jos, cei doi detectivi îşi aprinseră felinarele de buzunar şi la flacăra lor, cu toate că era destul de mică, putură să observe cum individul înalt şi uscăţiv cu barbă roşie, care nu era altul decât Jeremy Snowdon, ucigaşul copiilor, alerga în sărituri de panteră spre partea din fund. Holmes descoperi numaidecât un mecanism secret şi, apăsând încet cu un deget o bucată de perete, se învârti împrejur şi lăsă să se vadă intrarea unei încăperi despărţită de pivniţă. Această încăpere era plină de o mulţime de lăzi şi de baloturi de marfă, printre care abia se putea trece pe nişte cărări înguste.

Criminalul trebuia să se fi ascuns într-una din aceste cărări, după vreo grămadă de lăzi.

Era o mare îndrăzneală să pătrundă cineva prin acele cărări înguste, căci Snowdon putea să stea la pândă undeva şi să se apere fără să fie descoperit.

Holmes vedea bine că aveau de-a face cu un criminal foarte primejdios, iscusit şi încercat, deoarece putuse mereu să le scape până atunci. Dar el şi cu Harry nu ştiau ce era frică, căci în practica lor îndelungată avuseseră de multe ori de-a face cu asemenea indivizi disperaţi.

— Tu du-te pe cărarea asta, îi şopti Holmes lui Harry, iar eu mă voi aventura în gaura aceea; la urma urmelor, tot o

să dăm de el undeva. Eu cred că Snowdon s-a folosit tocmai de una din aceste două cărări spre a se pune la adăpost.

În clipa următoare, cei doi detectivi londonezi dispărură printre lăzile şi baloturile cu marfă. Trecură câteva minute lungi de tot când, deodată, răsună în partea din fund a încăperii un strigăt puternic, un strigăt înfricoşat, pe care nu-l putea scoate nimeni altul decât Jeremy Snowdon.

Şi chiar criminalul fusese cel care, prins deodată şi pe neaşteptate de Holmes şi de ajutorul său, scoase acel ţipat deznădăjduit.

Căci ascuns în colţul cel mai întunecos, el crezuse la început că izbutise să scape de cei doi urmăritori, când deodată, ei se aruncară asupra lui mai înainte ca să se poată apăra şi-l doborâră la pământ Apoi îl înţepeniră pe loc, punându-l cătuşe la mâini şi la picioare.

Poliţiştii aflaţi în faţa cârciumii „Ancora de Aur”, care aşteptau cu cea mai mare nerăbdare semnalul detectivului, fură destul de uimiţi când, după scurt timp, îi văzură pe cei doi detectivi londonezi întorcându-se şi ducând cu ei pe ucigaşul legat fedeleş.

De bucurie că izbutiseră în sfârşit să pună mâna pe primejdiosul criminal, ei procedară chiar în noaptea aceea la o razie a sălilor de consumaţie ale cârciumii marinarilor. Apoi îi întovărăşiră pe Sherlock Holmes şi pe Harry Taxon la secţia de poliţie, pentru a-l depune în siguranţă deocamdată aici pe Snowdon, până ce va sosi ordinul prefectului. Acesta fu imediat înştiinţat telefonic pentru a li se spune unde trebuia să fie transportat criminalul.

Chiar în noaptea aceea, Snowdon fu adus în faţa lui Harcourt şi supus unui interogatoriu îndelungat. După ce mai întâi tăgădui, el mărturisi, când Sherlock Holmes îi arătă resturile de cadavru găsite în camera lui şi cămaşa însângerată. Iar după ce doamna Mabel Snowdon fu adusă ca martoră împotriva soţului ei, el recunoscu că nu era numai ucigaşul lui Charley Dauforth, ci şi al celorlalţi băieţi,

crime ce îngroziseră luni de-a rândul tot oraşul Baltimore şi împrejurimile.

Peste câteva zile, criminalul îşi ispăşi crimă prin moarte, pe scaunul electric.

Domnul James Dauforth, tatăl nenorocitului Charley, fu uşurat aflând că ucigaşul unicului său fiu fusese pedepsit şi fiindcă fusese aşa de nedrept faţă de fratele său şi de soţia acestuia, bănuindu-l de o faptă aşa de mişelească. Aşadar, acesta căută să-şi răscumpere păcatul: domnul Bill Dauforth, scos din fericire la timp din valurile râului Shesapeake Bay, unde voise să-şi curme viaţa, deznădăjduit din pricina morţii nepotului său, Charley, fu dus la spital, unde stătu multă vreme, să se întremeze. Când ieşi, fratele său îl luă la Rockville, asigurându-i aici, atât lui, soţiei sale şi sorei acesteia, Mabel, o viaţă liniştită şi lipsită de griji. Atunci el află că ceasul fiului său, pe care el îl găsise în vasul de pe şemineu şi care-i deşteptase bănuiala asupra fratelui său, fusese lăsat de Charley acasă, în seara aceea de 24 mai.

— Ei, Harry, zise Holmes către tânărul său ucenic, după ce ucigaşul fu predat în mâinile justiţiei, acum ne putem întoarce mulţumiţi acasă, la Londra. A fost mare noroc că la întoarcerea în Baltimore, am văzut afişul poliţiei, lângă gară, căci astfel am ferit pe doi oameni cinstiţi de a ispăşi crimele grozave săvârşite pe nemernicul acela fără pereche, Snowdon. Cred că domnul Harcourt, prefectul poliţiei, îşi va aduce aminte cu plăcere de noi.

SFÂRŞIT